Proletari din toate țările, uniți-vă!

Gazeta învățământului

Organ al Ministerului Învățământului și al Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Învățământ

ANUL VIII Nr. 362 | 4 PAGINI, 25 BANI | Vineri 16 martie 1956

Mai multă grijă pregătirii, selecționării și promovării cadrelor

In anii regimului democrat-popular, învățământul nostru a obținut succese însemnate. Analfabetismul a fost aproape lichidat. S-a întărit conținutul științific al învățământului, s-au îmbunătățit metodele de predare, s-au dobîndit unele realizări în ce privește legătura teoriei cu practica construirii socialismului.

La realizarea acestor succese au adus o contribuție hotărîtoare cadrele didactice, fondul de aur al învățământului nostru. Cadrele didactice se bucură de prețuirea și stima întregului popor muncitor, sînt înconjurate de grija atentă a partidului și guvernului. Măsurile luate în vederea îmbunătățirii condițiilor lor de trai, instituirea sistemului de stat pentru perfecționarea cadrelor didactice, crearea posibilităților de calificare prin cursuri fără frecvență, ca și numeroase alte măsuri arată preocuparea continuă pentru asigurarea unor condiții cît mai bune de viață și de activitate pedagogică pentru cei ce educă și instruiesc tînăra generație.

O mare însemnătate pentru ridicarea nivelului material și cultural al cadrelor didactice o are faptul că, la recomandarea Biroului Politic al C.C. al P.M.R., Consiliul de Miniștri a hotărît ca, începînd de la 1 aprilie 1956, să se îmbunătățească salarizarea pentru tot personalul didactic și de educație din instituțiile preșcolare, învățămîntul elementar, de 7 ani, mediu, pedagogic, profesional și mediu tehnic cu suma de la 160 la 350 lei lunar. Aceasta constituie pentru cadrele didactice un nou imbold în munca pe care o desfășoară în școală și în afara școlii.

Cel de al II-lea Congres al Partidului Muncitoresc Romîn a trasat învățămîntului de toate gradele din țara noastră sarcini deosebit de însemnate cu privire la îmbunătățirea activității didactice. In ultimă instanță, aceste sarcini trebuie realizate de învățători și profesori, de personalul didactic din învățămîntul superior — adică de cei ce lucrează nemijlocit cu elevii și studenții. De calitatea activității pe care o desfășoară cadrele didactice în școli și în facultăți depinde calitatea pregătirii tineretului. Tocmai de aceea capătă o însemnătate deosebit de mare munca de pregătire, selecționare și promovare a cadrelor didactice.

Respectarea principiului leninist indivizibil de selecționare a cadrelor didactice după calitățile lor politice și profesionale constituie una dintre sarcinile principale ale Ministerului Învățămîntului și ale organelor noastre de învățămînt. In munca pe care a desfășurat-o pînă acum în acest domeniu Ministerul Învățămîntului a avut, pe lîngă unele succese, și o serie de lipsuri însemnate. In raportul de activitate al C.C. al P.M.R. prezentat la Congresul al II-lea al partidului de către tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej se arată: „La Ministerul Învățămîntului, cadrele tinere, competente, crescute de partid sînt foarte anevoios promovate. In același timp sînt neglijate o serie de cadre vechi mature politicește".

In momentul de față, datorită lipsurilor care s-au manifestat în domeniul pregătirii cadrelor, există o anumită rămînere în urmă în ceea ce privește pregătirea de cadre pentru învățămîntul de cultură generală la o serie de discipline ca matematica, fizica, limba romînă, limba rusă. Incadrarea școlilor de cultură generală cu personal corespunzător mai lasă încă de dorit. In unele școli încă mai predau cadre necalificate. Mai sînt profesori care predau altă specialitate decît aceea pentru care s-au pregătit.

Viața impune lichidarea în cel mai scurt timp a lipsurilor care mai există în munca cu cadrele. Ținînd seama de sarcinile trasate de cel de al II-lea Congres al P.M.R., Ministerul Învățămîntului a și trecut la întocmirea unui plan pe cinci ani în vederea pregătirii cadrelor pe sectoare de învățămînt și specialități.

Există de asemenea raioane deficitare din punct de vedere al cadrelor calificate. Alcătuirea planului de pregătire a cadrelor pentru învățămînt, grija pentru o mai justă repartizare a absolvenților trebuie să ducă la lichidarea acestei situații. Totodată este necesar ca în cuprinsul raioanelor unde, pe baza dezvoltării învățămîntului de 7 ani, se vor crea școli puternice în care tinerii absolvenți vor avea posibilitatea de a preda în specialitatea pentru care s-au pregătit, să li se creeze acestora condițiile necesare de muncă.

Acțiunea de atestare a cadrelor didactice din învățămîntul elementar și mediu va aduce o contribuție însemnată la ridicarea nivelului muncii în școală, la stăvilirea fluctuației de cadre atît de dăunătoare învățămîntului, la îndrumarea cadrelor didactice care nu au pregătire corespunzătoare funcției ce o dețin în vederea calificării lor.

O atenție deosebită trebuie să se acorde perfecționării cadrelor didactice din învățămîntul de cultură generală. In această privință are o mare însemnătate îmbunătățirea activității institutelor de perfecționare a cadrelor didactice. Ele trebuie să intensifice sprijinul dat acelora care studiază individual, să le asigure materialul bibliografic necesar. De asemenea, este necesar să se acorde o mai mare atenție recrutării cadrelor care urmează să fie cuprinse la cursuri, ținîndu-se seama de interesele învățămîntului.

In învățămîntul profesional și tehnic mai predau încă numeroși maiștri-instructori care, deși au o experiență îndelungată în muncă, nu obțin rezultatele așteptate din cauza lipsei de pregătire pedagogică și a unei rămîneri în urmă în ceea ce privește cunoștințele teoretice de specialitate. Direcția generală a învățămîntului profesional și tehnic din Ministerul Învățămîntului alcătuiește un plan privind necesarul de maiștri. Ea trebuie totodată să stabilească forme de pregătire a acestora, ținînd seama de profilul școlilor respective și să studieze crearea unui sistem de perfecționare.

O problemă de cea mai mare importanță o constituie pregătirea și selecționarea cadrelor pentru învățămîntul superior. In anii primului plan cincinal, Ministerul Învățămîntului a obținut o serie de succese în această privință. Totuși, în ceea ce privește încadrarea catedrelor cu personal didactico-științific corespunzător mai există lipsuri serioase. In unele instituții de învățămînt superior ca de pildă la Institutul Politehnic din Timișoara nu s-a acordat suficientă atenție încadrării și promovării cadrelor tinere bine pregătite profesional. Pe alocuri, de pildă la Institutul de Construcții și la Institutul de Căi Ferate din București se menține un număr mare de cadre cumularde, ceea ce împiedică promovarea unor elemente cu serioase perspective de dezvoltare.

Pentru înlăturarea acestei deficiențe trebuie să se desfășoare o politică justă de promovare a cadrelor didactico-științifice, ținîndu-se seama de cerințele ridicării și întăririi învățămîntului superior. In acest scop trebuie scoase la concurs posturile libere, precum și posturile ocupate în prezent de cadre fără posibilități de dezvoltare, trebuie recrutate cadre tinere de preparatori, asistenți și lectori dintre cei mai capabili absolvenți ai instituțiilor de învățămînt superior. Este necesar, de asemenea, să se întocmească un plan just de pregătire a aspiranților, să se acorde o mai mare atenție repartizării judicioase a candidaților în științe și a absolvenților pregătiți în Uniunea Sovietică la toate instituțiile de învățămînt superior din țară.

Pentru cadrele didactice din învățămîntul superior principalul mijloc de perfecționare îl constituie munca științifică. In scopul legării învățămîntului superior de practica construirii socialismului Ministerul Învățămîntului studiază eventualitatea organizării practicii în întreprinderi pentru cadrele didactice din sectorul tehnic.

Selecționarea și promovarea cadrelor de către Ministerul Învățămîntului, de către organele de învățămînt și instituțiile de învățămînt superior trebuie să se facă cu mult discernămînt, pe baza cunoașterii oamenilor, a realizărilor pe care aceștia le-au obținut în activitatea lor. Folosirea unor metode birocratice în munca de cadre, promovarea pe bază de dosare, de hîrtii, fără cunoașterea vie a muncii oamenilor sînt practici care nu pot decît să aducă prejudicii învățămîntului.

O mare parte a lipsurilor în activitatea de pînă acum a Ministerului Învățămîntului și a organelor de învățămînt în ceea ce privește cadrele se datorește slabei munci de evidență. Deși secțiile de învățămînt au primit îndrumările necesare pentru organizarea unui sistem unic de evidență a cadrelor, care permite cunoașterea multilaterală a acestora, nu-l folosesc în suficientă măsură. Este necesar ca Direcția cadrelor din Ministerul Învățămîntului, serviciile de cadre din direcțiile generale și secțiile de învățămînt să lichideze subaprecierea muncii de evidență a cadrelor. Imbunătățirea muncii de evidență a cadrelor trebuie să ducă la o cunoaștere mai temeinică a forțelor didactice, la aplicarea unui sistem just de evidențieri și premieri, precum și la îmbunătățirea muncii de promovare a cadrelor didactice în posturi de răspundere, la crearea unui rezervor de cadre de conducere cu serioase perspective de dezvoltare.

Acordînd atenția cuvenită pregătirii, selecționării și perfecționării cadrelor didactice, folosind cu pricepere calitățile lor, dînd marilor lor posibilități un cîmp larg de dezvoltare, vom reuși să ridicăm nivelul învățămîntului, factor hotărîtor în instruirea și educarea tinerei generații.

O puternică expresie a unității dintre partid, guvern și popor

Milioane de cetățeni ai patriei noastre, majoritatea covîrșitoare a alegătorilor, s-au prezentat la 11 martie în fața urnelor de vot pentru a alege deputații în sfaturile populare. Așa cum arată datele primite de Prezidiul Marii Adunări Naționale de la comisiile electorale regionale, numărul alegătorilor pentru sfaturile populare regionale a fost de 10 392.668 cetățeni, din care și-au exprimat voturile 98,75%, iar numărul alegătorilor pentru sfatul popular al orașului București a fost de 923.984, din care și-au exprimat voturile 98,48%. Această participare masivă a alegătorilor la vot, interesul fierbinte cu care au luat parte la întreaga campanie electorală oglindesc cu putere democratismul profund al orînduirii noastre de stat, ale cărei interese și țeluri se identifică cu cele ale imensei majorități a poporului. Faptul că în raport cu alegerile din 1953 numărul alegătorilor pentru sfaturile populare regionale a crescut cu peste 572.000 arată creșterea constiinței politice a maselor, preocuparea lor tot mai intensă pentru buna gospodărire a orașelor și satelor noastre.

In alegerile din 11 martie candidații F.D.P. au primit 99,05% din voturile exprimate pentru sfaturile populare regionale, 98,22% din voturile pentru sfatul popular al Orașului București, 98,78% din voturile pentru sfaturile populare raionale, 99,15% din voturile pentru sfaturile populare orășenești și 98,37% din voturile pentru sfaturile populare comunale. Cele mai largi și mai cuprinzătoare categorii de oameni ai muncii — muncitori, țărani muncitori colectiviști, întovărășiți și cu gospodărie individuală, oameni de știință și cultură, învățători și profesori, funcționari, ostași, tineri, gospodine — și-au încredințat cu hotărîre votul lor candidaților Frontului Democrației Populare.

Victoria în alegeri a F. D. P arată limpede indestructibila unitate dintre partid, guvern și popor, dragostea fierbinte a maselor de oameni ai muncii din patria noastră față de orînduirea democrat-populară. Rezultatele alegerilor sînt în același timp expresia unui angajament al întregului popor de a lupta pentru îndeplinirea programului de construcție socialistă trasat de Congresul al doilea al partidului, de a lupta pentru realizarea cu succes a noului nostru plan cincinal. Votul poporului nostru a fost un vot pentru politica de pace a partidului și guvernului, un vot al încrederii tuturor oamenilor muncii în viitorul spre care pășește patria noastră în rîndurile marelui lagăr al păcii, în marea familie a statelor socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Prin votul lor, cetățenii țării noastre au ales 137.508 deputați, cifră care ilustrează viu adîncul democratism al puterii populare, bazată pe atragerea celor mai largi mase la gospodărirea treburilor obștești. Marele prestigiu și dragostea de care se bucură partidul în patria noastră se reflectă în faptul că 44,46% din deputații aleși sînt membri și candidați ai Partidului Muncitoresc Romîn. In același timp, existența unui procent de 55,54% deputați — oameni ai muncii fără partid — ilustrează viu faptul că orînduirea noastră dă posibilitatea tuturor oamenilor harnici și cu spirit gospodăresc să ia parte activă la conducerea treburilor obștești.

O mărturie grăitoare a largilor drepturi cetățenești create în regimul nostru este faptul că din numărul total al deputaților 25,59% sînt femei, iar 13,01% dintre deputații aleși aparțin minorităților naționale, care participă alături de toți oamenii muncii la lupta pentru înflorirea patriei noastre.

Simpla comparație a alegerilor și a deputaților noștri de astăzi cu felul cum se desfășurau alegerile și cu acei care erau socotiți „reprezentanți ai poporului", în trecut — ca și, de altfel, cu felul cum stau lucrurile în această privință astăzi în țările capitaliste — arată limpede imensa superioritate a democrației populare, care asigură libera exercitare a dreptului de vot întregului popor și drumul liber spre locuri de conducere în stat pentru adevărații reprezentanți ai maselor. Este destul să amintim că în țara noastră, de pildă, la alegerile din 1937 au votat doar ceva mai mult de 3.000.000 de cetățeni, sau că în prezent, în Grecia, deși majoritatea voturilor în recentele alegeri a revenit opoziției de stînga, majoritatea locurilor în parlament au obținut-o partidele guvernamentale, pentru a ne da seama de adevărata față a așa zisei „democrații" burgheze.

Congresul al II-lea al partidului nostru a subliniat că sursa tăriei și posibilităților nesecate ale sfaturilor populare constă în stimularea și folosirea largă a inițiativei oamenilor muncii, în atragerea lor, sub forme variate, la conducerea treburilor obștești. Activitatea noilor sfaturi populare va fi cu atît mai rodnică cu cît ele vor ști să întărească neobosit contactul cu cetățenii, organizînd activitatea practică a maselor pe tărîm obștesc și soluționînd toate problemele cu sprijinul lor direct. Studiind temeinic propunerile, sugestiile și criticile făcute de alegători în cursul campaniei electorale, sfaturile populare vor putea alcătui, pe baza acestora, planuri de măsuri practice a căror realizare să fie controlată și sprijinită de cetățeni. Aceasta va contribui la sporirea inițiativei maselor în dezvoltarea industriei locale, în rezolvarea problemelor creșterii producției agricole, în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii, pentru continua înflorire a culturii și a învățămîntului în orașele și satele patriei.

Cu sprijinul neprecupețit al maselor, sfaturile populare, noii deputați aleși de popor vor contribui cu succes la măreața luptă pentru înflorirea regiunilor și raioanelor patriei, pentru construirea socialismului și apărarea păcii.

Tovarășul Boleslaw Bierut a încetat din viață

Necrologul lui Boleslaw Bierut

La 12 martie a încetat din viață, după o grea suferință, Boleslaw Bierut — prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Unit Polonez, marele fiu al poporului polonez, talentat organizator al construcției socialiste în Polonia, devotat prieten al Uniunii Sovietice, eminent activist al mișcării comuniste și muncitorești internaționale.

Boleslaw Bierut s-a născut la 18 aprilie 1892 în orașul Lublin, într-o familie de muncitori polonezi. Începînd din anul 1912 el a participat activ la mișcarea muncitorească revoluționară. Din momentul creării Partidului Comunist din Polonia, în 1918, Boleslaw Bierut a intrat în rîndurile partidului și în scurt timp a devenit un activ militant al acestuia. Pentru participare la mișcarea revoluționară el a fost urmărit și arestat în repetate rînduri.

In perioada cînd Polonia a fost ocupată de hitleriști, Boleslaw Bierut a fost unul din principalii organizatori ai mișcării de rezistență, ai luptei poporului polonez pentru eliberarea națională și socială. La 1 ianuarie 1944, el a fost ales președinte al organului reprezentativ suprem al puterii populare, Krayova Rada Narodova, creat în ilegalitate. După eliberarea țării de către trupele Armatei Sovietice, împreună cu glorioșii ostași ai Armatei Polone, în 1944—1945 poporul polonez, în frunte cu Partidul Muncitoresc Unit Polonez, din conducerea căruia făcea parte Boleslaw Bierut, a înfăptuit transformări social-economice radicale, statornicindu-se în Polonia orînduirea democrat-populară.

In perioada 1947—1952, Boleslaw Bierut a fost președintele Republicii Polone și președintele Consiliului de Stat, iar în perioada 1952—1954 a fost președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone. In martie 1954 el a fost ales prim-secretar al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

Pînă în ultimele zile ale vieții sale, tovarășul Bierut și-a consacrat toate forțele luptei pentru fericirea poporului polonez, pentru crearea unei Polonii noi, socialiste.

In decursul întregii sale activități de partid și de stat, Boleslaw Bierut a stat ferm pe pozițiile internaționalismului proletar, urmînd neabătut tradiția de luptă a clasei muncitoare poloneze și a partidului ei, strîns legat de Partidul Comunist al Uniunii Sovietice prin lupta revoluționară comună de jumătate de veac, prin comunitate de idei, prin legături de prietenie și frățești.

In cuvîntările sale, Boleslaw Bierut sublinia necontenit marea însemnătate a prieteniei de nezdruncinat dintre popoarele polonez și sovietic, chema la strîngerea continuă a forțelor lagărului socialist. De curînd, de la tribuna Congresului al XX-lea al P.C.U.S., el a spus cu însuflețire: „Tradițiile revoluționare ale clasei muncitoare din Polonia, unitatea ei politică, prietenia și coeziunea popoarelor întregului lagăr socialist, combativitatea crescîndă a mișcării muncitorești internaționale, lupta de eliberare a popoarelor asuprite însuflețite de istoricele victorii ale popoarelor din Uniunea Sovietică, întăresc voința maselor muncitoare din Polonia în lupta pentru victoria deplină a socialismului".

Tovarășul Bierut este cunoscut ca un încercat militant al mișcării comuniste și muncitorești internaționale. El s-a ridicat din rîndurile clasei muncitoare poloneze, ale poporului polonez, ca un eminent om politic și de stat care a făcut atît de mult pentru crearea Poloniei noi, populare, pentru crearea marii prietenii a țărilor socialiste. El a participat intens la activitatea Comitetului Executiv al Internaționalei Comuniste. După război, el a participat la lucrările Biroului Informativ al partidelor comuniste și muncitorești.

In Boleslaw Bierut, oamenii muncii din Polonia și din toate țările au pierdut un luptător dîrz care pînă la ultima suflare și-a pus fără preget întreaga viață în slujba cauzei clasei muncitoare, măreței cauze a luptei pentru comunism.

In 1952, în ziua cînd a împlinit 60 de ani, Boleslaw Bierut a declarat cu mîndrie că izvorul forțelor intelectuale și morale, izvorul creșterii și dezvoltării fiecăruia dintre noi îl constituie ideile marxism-leninismului. Devotamentul nemărginit față de marxism-leninism este trăsătura principală a chipului spiritual al lui Boleslaw Bierut.

Intreaga viață a tovarășului Bierut este un minunat exemplu pentru toți cei care luptă pentru cauza păcii, democrației și socialismului, pentru fericirea popoarelor. Chipul luminos al lui Boleslaw Bierut nu se va șterge niciodată din amintirea noastră.

Adio, neuitatul nostru prieten și tovarăș de luptă!

N. BULGANIN	M. PERVUHIN	D. ȘEPILOV
N. HRUȘCIOV	M. SABUROV	E. FURȚEVA
L. KAGANOVICI	M. SUSLOV	N. SVERNIK
A. KIRICENKO	K. VOROȘILOV	A. ARISTOV
G. MALENKOV	G. JUKOV	N. BELIAEV
A. MIKOIAN	L. BREJNEV	P. POSPELOV
V. MOLOTOV	N. MUHITDINOV	

Imbold deosebit în activitatea noastră

Hotărîrea Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romîne de a se îmbunătăți de la 1 aprilie salarizarea cadrelor didactice și condițiile de aprovizionare a acestora — hotărîre luată în urma recomandării Biroului Politic al C.C. al P.M.R. — a umplut de bucurie inimile învățătorilor și profesorilor. Ea dovedește o dată mai mult grija deosebită a partidului și guvernului față de cei ce instruiesc și educă tînăra generație a patriei noastre.

Cu sprijinul organelor locale de stat, care au aplicat măsurile luate de partid și guvern cu privire la cadrele didactice, condițiile noastre de trai și de muncă s-au îmbunătățit an de an. Un număr de pedagogi din orașul nostru ca, de exemplu, Ion Cimpeanu, directorul școlii medii nr. 6, Nicolae Modovan, de la școala pedagogică nr. 2, Ilie Dan, de la școala elementară nr. 17 și alții au obținut împrumuturi de la stat pentru a-și construi locuințe. Alte cadre didactice, printre care și învățătoarea Teodosia Chelu de la școala elementară de 7 ani nr. 1, au căpătat repartiții de locuințe. Cu ajutorul sfatului popular orășenesc, în locuințele multor cadre didactice s-a instalat gaz metan.

Pentru buna desfășurare a procesului de învățămînt s-au dobîndit în orașul nostru o serie de realizări de seamă. De exemplu, s-au executat lucrări de mărire a spațiului școlilor nr. 26 și 27 și este în curs de terminare o școală nouă.

Recenta hotărîre a Consiliului de Miniștri va contribui în mare măsură la îmbunătățirea mai departe a condițiilor noastre de trai și de muncă, la ridicarea nivelului activității din școli. Hotărîrea va determina sporirea atenției și grijii organelor locale față de învățămînt și de slujitorii lui, înlăturarea lipsurilor care mai există în acest domeniu.

Alături de ceilalți oameni ai muncii, cadrele didactice din orașul nostru și-au dat cu dragoste votul, la 11 martie, celor 229 de candidați în sfatul popular orășenesc. I-am votat cu deplină încredere, știind că vor îndeplini cu cinste sarcinile lor, vor sprijini temeinic traducerea în viață a hotărîrilor partidului și guvernului. La rîndul nostru, ne vom strădui să muncim cît mai bine pentru realizarea educației comuniste a elevilor, pentru a face din ei oameni cu o pregătire temeinică, constructori pricepuți ai socialismului.

CLEMANSA TODERIȚA
profesoară la școala medie nr 5 din Cluj

Sîntem hotărîți să muncim mai mult, mai bine

Săptămîna trecută au bătut la poarta școlii noastre două bucurii: ne-am ales deputații în sfatul popular și am luat cunoștință de comunicatul cu privire la îmbunătățirea salarizării personalului didactic și de educație din învățămîntul preșcolar, elementar, de 7 ani, mediu, pedagogic, profesional și mediu tehnic.

S-ar părea că nu e nici o legătură între aceste fapte. Noi vedem însă în amîndouă o verigă din lanțul de succese pe care poporul nostru le obține, sub conducerea partidului, în opera de construire a socialismului. Succesele obținute în patria noastră în domeniul dezvoltării economice naționale, succese care au făcut posibilă îmbunătățirea condițiilor noastre de viață, ne însuflețesc și pe noi, pedagogii, în munca noastră de educatori ai tinerei generații.

Aici, în Bicaz — altădată domeniu al „coroanei", domeniu de jaf și asuprire sălbatică — înflorește astăzi o viață nouă, plină de bucurii. Alături de ceilalți oameni ai muncii, noi, învățătorii și profesorii școlii medii de 10 ani, ne străduim să contribuim la făurirea acestei vieți, să răspundem cu cinste prețuirii ce o acordă partidul și guvernul muncii noastre. Sîntem hotărîți să ridicăm necontenit nivelul activității noastre, să ne înarmăm elevii cu cunoștințe temeinice, legate de sarcinile construirii socialismului, să ducem în rîndul maselor largi populare lumina culturii, cuvîntul partidului.

Colectivul de învățători și profesori de la școala medie de 10 ani din comuna Bicaz — raionul Piatra Neamț

Pentru rezultate din ce în ce mai rodnice

Documentele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn au înregistrat succesele însemnate obținute în direcția ridicării nivelului de trai material și cultural al oamenilor muncii și au deschis perspectivele luminoase ale unor noi și însemnate realizări. Congresul a trasat învățămîntului nostru sarcini deosebit de însemnate, menite să ridice pe o treaptă superioară instruirea și educarea tinerelor generații. Și iată că o nouă hotărîre, luată de Consiliul de Miniștri la recomandarea Biroului Politic al C.C. al P.M.R., a dovedit că școala și slujitorii ei se bucură de o atenție deosebită.

Alături de toți muncitorii din învățămînt, cadrele didactice din școala noastră își manifestă recunoștința față de grija pe care le-o poartă partidul și guvernul. Pentru noi, hotărîrea cu privire la îmbunătățirea salarizării, a condițiilor de locuit și a aprovizionării cadrelor didactice constituie un nou îndemn pentru a obține rezultate din ce în ce mai rodnice în munca de pregătire a viitorilor constructori ai socialismului, nădejdea și mîndria de mîine a scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

Colectivul cadrelor didactice de la școala mixtă nr. 3 din București

Însemnări — „Învățătoarea noastră"

Există în vocabularul nostru de astăzi un sens cu totul deosebit al anumitor cuvinte. Ne-am obișnuit să rostim sau să auzim adesea spunîndu-se „școala noastră", „învățătoarea noastră" etc. Spunem aceste cuvinte firesc, de parcă ar fi de la sine înțelese. Pentru cei mai vîrstnici, însă, acest fel de a vorbi capătă o semnificație deosebită, o semnificație pe care le-a dat-o viața noastră de azi.

Iată un exemplu. Nu de mult mă aflam în comuna Titești din raionul Pitești. Și aici s-a construit în ultimii ani o școală nouă de 7 ani. Oamenii o numesc pe bună dreptate „școala noastră". Prin strădania lor doar s-au înălțat zidurile școlii. Dar am mai auzit vorbindu-se aici și despre „învățătoarea noastră".

Pe Maria Șerbănoiu, tînără învățătoare de la școala de 7 ani din comuna Titești, o cunoșteam înainte chiar de a o fi văzut. Citisem într-un ziar rînduri calde închinate măiestriei sale pedagogice, iar mai apoi o știre despre participarea ei, ca finalistă pe țară, la spartachiada satelor. Nu bănuiam însă că o voi cunoaște cîndva.

Maria Șerbănoiu — „învățătoarea noastră", cum îi spun consătenii — este ea însăși născută în satul acesta de pe șoseaua ce leagă Cîmpulungul de Pitești. Anii copilăriei i-au fost la fel de grei ca și tuturor celorlalți copii de muncitori sau țărani muncitori cărora regimul burghezo-moșieresc le interzicea dreptul la o viață fericită, luminoasă. La școală însă era mereu prima la învățătură. După eliberarea țării, tatăl ei, țăran truditor pe pămînturi străine, a primit și el pămînt. Alta era acum viața în casa lui. Așa se face că Maria a putut să-și satisfacă dorința de a deprinde meseria de învățătoare.

Anii au trecut pe nesimțite. Maria Șerbănoiu a terminat cu succes școala pedagogică. S-a întors să împartă lumina științei de carte la școala din satul ei. Școlarii o prețuiesc nespus de mult pe tînăra lor învățătoare, care știe să le cîștige inima curată de copii, să devină prietena lor. Despre strădaniile Mariei Șerbănoiu vorbesc rezultatele bune obținute de elevii ei la învățătură.

Aceasta este, cum o denumesc oamenii satului, „învățătoarea noastră". Și socot că pe bună dreptate oamenii rostesc cu mîndrie cuvintele acestea. Maria Șerbănoiu, iar ca ea nenumărate altele, sînt într-adevăr învățătoare noi, ieșite din rîndul oamenilor muncii, cărora cu recunoștință le împărtășesc tot ce au mai bun.

H. ȘAICU

Sarcinile Sindicatului Muncitorilor din Invățămînt în lumina documentelor celui de al II-lea Congres al P. M. R.

— Text prescurtat al raportului prezentat la plenara Comitetului Central al Sindicatului Muncitorilor din Invățămînt de tov. prof. univ. N. Pascu, președintele C. C. al S. M. I. —

Plenara C.C. al S.M.I. are loc în condițiile în care oamenii muncii din lumea întreagă, toți prietenii păcii și ai progresului salută cu dragoste și entuziasm istoricele hotărîri ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S. Pentru țara noastră, pentru toate celelalte țări de democrație populară, pentru toate popoarele iubitoare de pace, documentele și dezbaterile celui de al XX-lea Congres al P.C.U.S. au o uriașă însemnătate.

Plenara noastră are loc în perioada în care muncitorii, inginerii, tehnicienii și funcționarii, țărănimea muncitoare, învățătorii și profesorii, savanții și oamenii de artă, întregul nostru popor muncitor a pășit la transpunerea în viață a hotărîrilor Congresului al II-lea al P.M.R.

După ce a arătat succesele obținute de poporul nostru muncitor, sub conducerea partidului, în domeniul industriei și agriculturii, raportul s-a oprit asupra realizărilor obținute în anii primului cincinal în domeniul culturii și învățămîntului. În perioada 1948—55 s-au cheltuit pentru cultură, învățămînt și sănătatea oamenilor muncii 32,6 miliarde lei.

Învățămîntul a luat o dezvoltare la care nici nu puteam visa în trecut, transformîndu-se fundamental atît în ce privește organizarea, cît și conținutul. Analfabetismul — moștenire rușinoasă a trecutului — a fost aproape complect lichidat; a crescut numărul instituțiilor preșcolare, al școlilor elementare și medii, s-a dezvoltat învățămîntul profesional și tehnic, ca și învățămîntul superior. S-au înființat școli pentru tineretul muncitoresc și sătesc, a luat avînt învățămîntul fără frecvență. Sînt asigurate cele mai largi condiții dezvoltării învățămîntului minorităților naționale în limba maternă. Au fost elaborate noi planuri și programe de învățămînt, au fost tipărite manuale noi, iar laboratoarele, muzeele și cabinetele școlilor au fost înzestrate cu mai mult material didactic. O atenție deosebită s-a acordat cadrelor didactice, factor principal în ridicarea nivelului învățămîntului. Un întreg sistem de prevederi legale și măsuri oglindesc grija partidului și guvernului pentru a crea elevilor școlii condiții bune de trai, de stabilitate în muncă și de continuă perfecționare a măiestriei pedagogice.

Cadrele didactice au desfășurat o muncă stăruitoare pentru înarmarea tineretului cu cunoștințe științifice, pentru educarea lui în spiritul comunismului. În această privință a avut o mare însemnătate inceputul de valorificare critică a experienței noastre din trecut, folosirea experienței școlii și pedagogiei sovietice și a acelela a cadrelor didactice și a colectivelor pedagogice fruntașe.

Pentru intensificarea acțiunii de școlarizare

Cu toate succesele importante obținute în lupta pentru dezvoltarea și întărirea învățămîntului din patria noastră trebuie să recunoaștem — a spus în continuare raportorul — că mai avem încă lipsuri. Astfel, există o serie de neajunsuri în privința îndeplinirii planurilor de școlarizare. La existența acestor neajunsuri a contribuit și faptul că organele sindicale nu s-au preocupat să organizeze acțiuni în vederea școlarizării copiilor. Astfel, comitetele sindicale și secțiile de învățămînt din regiunile București, Ploești și Craiova nu au antrenat în măsură suficientă organele locale pentru înlăturarea greutăților întîmpinate, au desfășurat o slabă muncă cu părinții și nu au dat atenția cuvenită organizării în bune condiții a internatelor școlare prin folosirea din plin a posibilităților locale și a contribuției părinților.

Fără îndoială că la existența acestei situații a contribuit și slaba preocupare a Ministerului Învățămîntului pentru justa amplasare a școlilor de 4 și de 7 ani. Direcția generală a învățămîntului preșcolar, elementar și mediu din Ministerul Învățămîntului nu a luat încă măsurile necesare pentru a asigura îmbunătățirea imediată a rețelei de școli.

În continuare, vorbitorul a arătat sarcinile care revin organelor sindicale pentru rezolvarea problemei școlarizării: 1) Grupele sindicale din școlile sătești au datoria să sprijine comitetele sindicale mixte comunale în mobilizarea tuturor membrilor de sindicat pentru a participa la rezolvarea problemei școlarizării, considerînd-o ca pe o cauză a lor proprie. 2) Comitetele sindicale trebuie să îndrume pe deputații membri ai sindicatului nostru pentru a pune în dezbaterea sesiunilor sfaturilor populare problemele școlarizării. Organele sindicale din învățămînt trebuie să dea dovadă de mai multă combativitate față de acele comitete executive care nu-și înțeleg rolul în realizarea obligativității învățămîntului și a planului de școlarizare. 3) Organele sindicale din învățămînt trebuie să folosească mai mult sprijinul sindicatelor din celelalte ramuri de producție, să sprijine mai mult comisiile sindicale organizate în fiecare întreprindere și instituție pentru activitatea cu copiii, antrenîndu-le în rezolvarea problemelor generale ale școlii. 4) Organele sindicale din învățămînt au datoria să participe activ la munca comitetelor de părinți pentru mărirea fondurilor necesare ajutorării copiilor care au condiții materiale mai grele. 5) Prezidiul C.C. al S.M.I. trebuie să studieze și să generalizeze experiența acumulată de școlile fruntașe în realizarea planului de școlarizare. 6) Împreună cu organele M.I., Prezidiul C.C. al S.M.I. va analiza în cursul lunii martie activitatea organelor sindicale din raioanele Vișeu, Tulcea și Cîmpeni, sprijinindu-le în mod activ în munca pentru realizarea planului de școlarizare.

Ridicarea nivelului de cunoștințe al elevilor — sarcină centrală a organelor sindicale

Raportorul a subliniat faptul că în învățămînt, pe lîngă numeroase școli care au obținut rezultate deosebit de bune, mai există un număr de unități școlare care au mulți elevi rămași în urmă la învățătură. Rezultatele nesatisfăcătoare de la unele școli arată că organele de învățămînt și cele sindicale nu se ocupă în măsură suficientă de îmbunătățirea permanentă a muncii cadrelor didactice, nu folosesc toate mijloacele ce le stau la îndemînă pentru a le dezvolta pasiunea pentru muncă, dragostea și atașamentul față de profesia lor. Iată de ce este posibil ca unele cadre didactice, ca învățătorii Toma Zaharia din comuna Silvaș și Dumitru Omac din comuna Răzoare, raionul Sărmaș, să nu se pregătească pentru lecții sau alții, ca învățătoarele Maria Crișan din Valea Sîmpetrului și Maria Puian din Sopteri, raionul Aiud să absenteze în repetate rînduri nemotivat. Chiar și în cazurile în care organele sindicale se preocupă de problemele de conținut ale procesului de învățămînt și ale muncii sindicale, ele dau, destul de des, dovadă de lipsă de combativitate față de lipsurile care se manifestă în munca organelor de învățămînt și în propria lor muncă. Între unele comitete sindicale regionale și secții de învățămînt, așa sum sînt, de pildă, comitetele sindicale regionale și secțiile de învățămînt din regiunile Iași, Galați și Bacău, s-au creat relații neprincipiale de muncă.

Lipsa de emulație între cadrele didactice se explică și prin aceea că în ultimii ani, organele de învățămînt n-au pus în centrul atenției lor decît în foarte mică măsură, popularizarea pedagogilor conștiincioși, modești, cu rezultate bune în instruirea și educarea tinerei generații. De multe ori au fost evidențiați nu asemenea muncitori merituoși dar modești, ci dimpotrivă, acei care fac muncă de paradă, care caută, prin diferite mijloace, să se „pună bine" cu șefii.

C.C. al S.M.I. și M.I. au nesocotit în ultimii ani importanța stimulativă a acordării titlurilor de învățător și profesor emerit; deși au trecut aproape 5 ani de la apariția hotărîrii partidului și guvernului cu privire la cadrele didactice, C.C. al S.M.I. și M. I. nu au reglementat acordarea titlului de învățător și profesor fruntaș. De asemenea, există încă multe neajunsuri și în acordarea premiilor speciale, mai ales în ceea ce privește selecționarea judicioasă a celor premiați.

O altă explicație a rezultatelor slabe la învățătură trebuie căutată și în numărul încă mare de cadre didactice necalificate care predau la clasele V—VII. Multe dintre acestea, din lipsa de preocupare a organelor noastre sindicale, nu și-au completat studiile în învățămîntul superior. Nu este mai puțin adevărat că nici M.I. nu s-a îngrijit decît în ultimii ani de crearea condițiilor necesare calificării lor.

Actualul sistem de perfecționare s-a dovedit a fi de mare folos cadrelor didactice. Cu toate acestea, mai există și azi multe neajunsuri în aplicarea lui. Nu sînt încă folosite toate formele de perfecționare, nu s-a asigurat tot materialul bibliografic corespunzător, iar în multe cazuri organele sindicale nu s-au străduit ca, împreună cu conducerile școlilor, să asigure cadrelor didactice cuprinse în sistemul de perfecționare condițiile necesare pregătirii lor temeinice.

Raportorul s-a oprit apoi asupra lipsurilor existente în munca cu cadrele, lipsuri care au avut repercusiuni asupra procesului de învățămînt. Raportorul a subliniat că partidul și guvernul nostru, poporul nostru muncitor înconjoară cu o deosebită dragoste pe învățătorii și profesorii din școlile noastre și apreciază în mod deosebit rolul lor în construcția societății socialiste din țara noastră. Unele organe locale subapreciază însă rolul și importanța muncii cadrelor didactice, cerîndu-le să îndeplinească sarcini care nu au nimic comun cu munca didactică sau culturală.

În continuare raportorul a arătat însemnătatea schimbului de experiență pedagogică prin consfătuirile de producție. În practica multor școli, ca de exemplu la școala de 7 ani nr. 7 din Craiova, la școlile din comunele Breaza, Boroaia etc. consfătuirile de producție au devenit metode permanente de îmbunătățire a muncii. În multe școli, însă, consfătuirile de producție sînt organizate nu conform cerințelor concrete ale îmbunătățirii muncii, ci pentru a se satisface goana după cifre a secțiilor de învățămînt și a comitetelor sindicale.

În continuare, raportorul s-a oprit asupra cauzelor care au făcut posibile aceste lipsuri. Organele sindicale, începînd cu prezidiul C.C. al S.M.I., în loc să studieze concret experiența înaintată, au manifestat mult birocratism și formalism. În loc să desfășoare o muncă vie de studiere și generalizare a experienței înaintate a cadrelor didactice, organele sindicale au dat instrucțiuni și au elaborat hotărîri care, de cele mai multe ori, s-au oprit în sertare le comitetelor raionale. Și la M.I. este slabă preocuparea pentru generalizarea experienței înaintate. În nici o ședință a Colegiului Ministerului nu s-a analizat felul în care organele de învățămînt se ocupă de generalizarea experienței înaintate a cadrelor didactice fruntașe, iar Institutul de științe pedagogice a făcut prea puțin în această privință.

Raportorul a subliniat ca una din cauzele care determină lipsuri în nivelul de pregătire al elevilor o constituie și faptul că organele de învățămînt și sindicale, ca și numeroase cadre didactice nu au dat atenție întăririi continue a legăturii ce trebuie să existe între cunoștințele teoretice și cele practice. Unii absolvenți ai școlilor de 7 și de 10 ani dovedesc lipsa unor elementare deprinderi practice. La examenele de admitere în facultățile de filologie se prezintă încă un număr de candidați care, deși cunosc bine regulile gramaticale, nu știu să le folosească în scris. Absolvenții școlilor de 7 și 10 ani nu sînt pregătiți încă în măsură suficientă pentru viață, pentru munca practică. Unii absolvenți ai școlilor medii nu se orientează înspre munca în producție, ci tind să devină funcționari.

Măsura luată de către M.I. pentru a organiza într-un număr de 9 școli activitatea practică în ateliere cu elevii din clasele VIII—X nu a fost susținută de către organele sindicale. Comitetul sindical regional București, de pildă, n-a cunoscut mult timp faptul că la Bolintinul din Vale s-a organizat un atelier pentru activitatea practică a elevilor. Comitetul sindical orășenesc București nu se interesează de experiența școlii medii nr. 4 din raionul Grivița Roșie, al cărei elevi, însă de la începutul anului școlar, fac practică în atelierele „Grivița Roșie". Organele sindicale nu au făcut aproape nimic pentru a ajuta școlile în procurarea materialului didactic prin confecționarea lui cu posibilități locale.

Explicația rezultatelor nesatisfăcătoare la învățătură se găsește, în foarte mare măsură, și în lipsurile care au existat și continuă să existe încă în planurile și programele de învățămînt, precum și în conținutul multora din manualele școlare. M.I. n-a reușit pînă în prezent să asigure planuri și programe de învățămînt stabile și corespunzătoare cerințelor puse în fața învățămîntului din țara noastră. Unele manuale sînt necorespunzătoare programelor, sînt greoaie, inacceptabile elevilor, conțin confuzii grave. Cadrele didactice au făcut nenumărate propuneri pentru îmbunătățirea lor. Prezidiul C.C. al S.M.I. a dat însă dovadă de comoditate, n-a pus cu combativitate aceste probleme în fața ministerului.

În continuare raportorul s-a oprit asupra școlilor pentru tineretul muncitoresc și sătesc, arătînd succesele obținute de acestea și subliniind necesitatea de a se asigura o mai strînsă legătură a organelor sindicale din aceste școli cu conducerile administrative și organizațiile sindicale din întreprinderi.

Raportorul a arătat că, pentru îmbunătățirea activității organelor sindicale în ceea ce privește sprijinirea procesului instructiv-educativ, sînt necesare următoarele măsuri: 1) Organele sindicale începînd cu prezidiul C.C. al S.M.I. și sfîrșind cu grupele sindicale, au datoria să analizeze îmbunătățirea procesului instructiv-educativ din școli ca sarcină lor principală, subordonîndu-i întreaga lor activitate. 2) Organele sindicale trebuie să considere ca una din sarcinile lor de bază preocuparea de a contribui la întărirea autorității directorului școlii, a șefului secției de învățămînt, să le creeze acestora condiții favorabile de muncă, combătînd tendințele unor organe locale care le dau sarcini străine de munca didactică și culturală. 3) Organele sindicale au datoria să acorde mai multă atenție încurajării și stimulării muncii cadrelor didactice. Premiile, propunerile pentru atribuirea titlului de învățător sau profesor emerit, ca și acordarea de medalii și ordine trebuie să se facă cu simț de răspundere, să constituie cu adevărat răsplata realizărilor valoroase obținute de cadrele didactice fruntașe. Prezidiul C.C. al S.M.I., împreună cu M.I., trebuie să reglementeze de îndată acordarea titlului de învățător și profesor fruntaș. 4) Organele sindicale au sarcina să se ocupe de mobilizarea învățătorilor pentru a se înscrie la cursurile fără frecvență ale instituțiilor de învățămînt superior, să se preocupe de asigurarea materialului bibliografic necesar acestora și de organizarea unor consultații calificate, să le creeze condiții satisfăcătoare de studiu. 5) În ceea ce privește sprijinirea procesului instructiv-educativ, sarcina centrală a organelor sindicale este studierea și generalizarea experienței înaintate. Consfătuirile de producție trebuie folosite larg, ca formă principală a schimbului de experiență. Consfătuirile de producție trebuie să fie organizate regulat, să fie bine pregătite și să aibă ca obiect rezolvarea celor mai importante și mai actuale probleme din viața școlii. 6) Organele sindicale au datoria să ajute organele de învățămînt în pregătirea și desfășurarea cu succes a lecțiilor pedagogice și a conferințelor științifice. 7) Pentru crearea bazei necesare politehnizării învățămîntului, organele sindicale sînt datoare să stimuleze inițiativa școlilor în organizarea de ateliere și în dotarea acestora cu uneltele necesare. Cu sprijinul consiliilor sindicale regionale, organele sindicale trebuie să folosească posibilitățile întreprinderilor locale pentru procurarea de unelte și asigurarea de instructori calificați.

Să întărim munca în școlile profesionale și tehnice și în învățămîntul superior

Vorbind despre desfășurarea procesului de învățămînt în școlile profesionale și tehnice, raportorul s-a oprit îndeosebi asupra succeselor acestora și a analizat lipsurile care mai dăinuie în munca lor. Organele sindicale regionale, orășenești și din școli nu s-au ocupat în măsură suficientă de problemele privitoare la pregătirea practică a elevilor din școlile profesionale și tehnice. De asemenea, munca cultural-educativă desfășurată de către unele organe sindicale în rîndurile elevilor acestor școli este încă slabă.

Prezidiul C.C. al S.M.I. nu s-a preocupat să studieze specificul muncii sindicale din școlile profesionale și tehnice și, ca atare, n-a putut lua măsuri eficiente în ceea ce privește întărirea acestei activități. Este necesar ca prezidiul C.C. al S.M.I. să analizeze condițiile specifice ale muncii sindicale din aceste școli și să găsească formele cele mai potrivite pentru îmbinarea muncii sindicale cu procesul instructiv-educativ.

În continuare, raportul C.C. al S.M.I. s-a ocupat de problemele învățămîntului superior, în special de problemele nivelului de cunoștințe al studenților, ale legării teoriei de practică, ale educării studenților în spiritul moralei comuniste.

În ultimii ani, calitatea procesului de învățămînt din universități și institute s-a îmbunătățit. Ca urmare a măsurilor luate de M.I. și a întăririi colaborării între conducerile institutiilor de învățămînt superior cu organizațiile sindicale și de U.T.M. a crescut nivelul muncii educative, s a îmbunătățit disciplina.

Cu toate aceste realizări, în învățămîntul superior continuă să existe o serie de lipsuri. Acestea se vădesc, cu deosebire, în lipsa unei strînse legături între teorie și practică și, în special, în organizarea și desfășurarea practicii în producție a studenților. Mai există, de asemenea, lipsuri în privința educării studenților în spiritul moralei comuniste. Această muncă nu constituie încă o preocupare permanentă și temeinică a conducerilor instituțiilor de învățămînt superior, a organizațiilor sindicale și de U.T.M. În unele institute, ca, de exemplu, la Institutul de mine din București, mai sînt cadre didactice care consideră că educația studenților este numai sarcina catedrelor de științe sociale și a organizațiilor obștești.

Grupa de studenți nu a devenit încă un mijloc eficace de educare și de întărire a disciplinei studenților. Unii organizatori de grupă și membri ai comitetelor sindicale nu sînt ei înșiși un exemplu bun pentru ceilalți membri de sindicat.

De existența acestor lipsuri în munca educativă răspund în mare măsură Prezidiul C.C. al S.M.I. și Ministerul Învățămîntului, care s-au limitat la elaborarea de instrucțiuni, fără să desfășoare o muncă vie pentru cunoașterea realității, pentru valorificarea experienței pozitive.

Pentru traducerea în viață a sarcinilor mari pe care le pun în fața învățămîntului superior documentele Congresului al II-lea al P.M.R., C.C. al S.M.I. va trebui să asigure îndeplinirea următoarelor sarcini: 1) Trebuie să se acorde o atenție deosebită problemelor privitoare la îmbunătățirea muncii de instruire și de educare a studenților, prin creșterea exigenței față de predarea și însușirea cunoștințelor, așa încît să se reducă la minimum pierderile de studenți. 2) Organele sindicale au datoria să sprijine conducerile institutelor și universităților pentru o mai bună organizare a practicii în producție a studenților. Controlul practicii trebuie să fie asigurat de cadre corespunzătoare, capabile să ajute pe studenți. 3) Organele sindicale din instituțiile de învățămînt superior și institutele de cercetări ale Academiei R.P.R. trebuie să lupte pentru dezvoltarea activității de cercetare științifică, să devină mobilizatorii cadrelor de cercetători și stimulatorii inițiativei lor creatoare. 4) O deosebită atenție trebuie să acorde organele și organizațiile sindicale creării unei preocupări permanente pentru legarea temelor activității de cercetare științifică de necesitățile economiei naționale. Comitetele sindicale din instituțiile de învățămînt superior trebuie să mobilizeze cadrele didactice pentru formarea de colective puternice de cercetători, care să ia în studiu și să rezolve problemele cele mai importante ale dezvoltării producției industriale și agricole.

Îmbunătățirea condițiilor de trai ale cadre'or didactice trebuie să devină o preocupare de frunte

În anii puterii populare, ca urmare a grijii partidului și guvernului, situația materială a cadrelor didactice s-a îmbunătățit. A fost reglementată și îmbunătățită salarizarea cadrelor didactice. Ca urmare a aplicării prevederilor Hotărîrii partidului și guvernului din august 1951 s-au îmbunătățit în mod simțitor aprovizionarea cu alimente și combustibil a cadrelor didactice de la sate, cît și condițiile lor de locuit. Peste 20.000 de cadre didactice de la sate au primit în folosință loturi individuale. Creditele puse la dispoziția oamenilor muncii din învățămînt pentru construirea de locuințe individuale au constituit un sprijin efectiv pentru îmbunătățirea condițiilor de locuit ale membrilor noștri de sindicat. Muncitorii din învățămînt au primit din fondul asigurărilor sociale de stat importante ajutoare; li s-a repartizat un număr mai mare de locuri la odihnă și tratament balnear, cu o contribuție redusă sau chiar gratuit; li se asigură, la locul de muncă, mijloace pentru prevenirea îmbolnăvirilor și refacerea sănătății; se bucură de asistență medicală gratuită atît ei cît și familiile lor. Numai în 1955 pentru oamenii muncii din învățămînt s-a alocat în acest scop suma de lei 92.000.000, ceea ce reprezintă un spor de 70% față de 1951. În anul 1955 au fost trimiși în diferite case de odihnă și sanatorii balneare un număr de 23.000 salariați și studenți, adică cu 13.000 mai mult decît în 1951.

Cu toate aceste realizări, trebuie să arătăm că organele sindicale nu au făcut tot ce era necesar pentru ca oamenii muncii din învățămînt să se bucure din plin de condițiile create de regimul de democrație populară. Asigurarea de locuințe corespunzătoare pentru cadrele didactice din mediul sătesc și, indeosebi, pentru cele din orașe și centre universitare continuă să fie încă o problemă nerezolvată. În preocuparile multor sfaturi populare, ca cele ale orașelor Galați și București, nu intră încă problema asigurării locuințelor pentru cadrele didactice, iar organele sindicale au dovedit lipsă de preocupare pentru rezolvarea acestor probleme. Beneficiarii de credite nu au fost ajutați să-și procure materialele necesare și să înceapă lucrările de construcții, ceea ce a făcut ca un număr de locuințe planificate pentru anii 1954—55 să nu fie încă terminate.

Deși este cunoscută importanța cultivării loturilor individuale cu legume și zarzavaturi, ca mijloc de îmbunătățire a aprovizionării oamenilor muncii, totuși mai sînt sfaturi populare care nu acordă atenția cuvenită acestei probleme, iar organele sindicale au o atitudine pasivă față de această situație.

O bună parte din greutățile și lipsurile existente în îmbunătățirea condițiilor materiale ale muncitorilor din învățămînt puteau fi înlăturate dacă organele sindicale ar fi pus mai mult suflet în munca ce o desfășoară în această direcție și dacă ar fi cerut cu mai multă hotărîre organelor locale să-și îndeplinească îndatoririle ce rezultă din hotărîrile partidului și guvernului.

Organelor sindicale — a spus în continuare raportorul — le revin sarcini însemnate pentru îmbunătățirea continuă a nivelului de trai ai cadrelor didactice: 1) Comitetele sindicale trebuie să dea o atenție deosebită îndeplinirii planului de construcții de locuințe, îngrijindu-se ca însemnatele fonduri puse la dispoziție de stat să fie folosite cu simț gospodăresc. Accentul trebuie pus pe construirea de case cît mai economice, înzestrate, în același timp, cu confortul necesar. 2) Este necesar să se arate mai multă preocupare pentru îmbunătățirea permanentă a funcționării cantinelor salariaților, studenților și elevilor, să se organizeze controlul obștesc asupra funcționării acestora și să se asigure reducerea cheltuielilor de regie, prepararea unei mese ieftine, hrănitoare și gustoase, precum și crearea unor condiții cît mai civilizate de deservire. 3) Organizațiile sindicale trebuie să se îngrijească de gospodăriile anexe ale cantinelor studențești și ale internatelor școlare, așa încît acestea să devină cu adevărat principala bază de aprovizionare a cantinelor și internatelor și să contribuie într-o mai mare măsură la îmbunătățirea și ieftinirea mesei. 4) Este necesar să fie popularizată experiența pozitivă cîștigată de organizațiile sindicale în domeniul îndrumării grădinăritului individual, iar întrecerea dintre cultivatori trebuie organizată cu mai multă seriozitate, în scopul de a se crea oamenilor muncii din învățămînt condiții tot mai bune de aprovizionare și a se reduce astfel cheltuielile din bugetul familiei afectate pentru aprovizionarea de iarnă.

O activitate cultural-educativă — strîns legată de cerințele școlii

Raportorul a subliniat că în ultimii ani munca culturală a organelor sindicale din învățămînt s-a dezvoltat în mod simțitor, îmbrăcînd forme din ce în ce mai variate. Unele comitete sindicale, ca cele din orașele Sibiu și București, au organizat conferințe pe teme pedagogice, consultații pentru cadrele tinere din învățămînt și pentru cele cuprinse în sistemul de calificare, consfătuiri cu părinții elevilor, au popularizat învățătorii și profesorii fruntași, rezultatele obținute de aceștia și metodele lor de muncă.

Totuși, în munca culturală se mai vădesc o serie de lipsuri. Se manifestă încă slăbiciuni în munca organelor sindicale pentru ridicarea permanentă a nivelului ideologico-politic al cadrelor didactice. Prezidiul C.C. al S.M.I. nu a asigurat cuprinderea tuturor cadrelor didactice de la sate în învățămîntul politic. În unele raioane, printre care Drăgănești-Pitești, Făget-Timișoara, Mediaș-Stalin ș.a. activitatea cercurilor de învățămînt politic pentru cadrele didactice se desfășoară cu multe defecțiuni. Organele sindicale nu se interesează suficient de activitatea cercurilor și nu urmăresc felul în care membrii de sindicat aplică în munca didactică cele învățate.

Subapreciera manifestată de multe organe sindicale, începînd cu prezidiul C.C. al S.M.I., față de problemele muncii culturale, face ca această activitate să fie în mare măsură ruptă de sarcinile profesionale ale membrilor de sindicat, de problemele activității educative din școală și, în ultimă analiză, să aibă uneori un caracter formal și de paradă.

Dacă vrem să îmbunătățim calitatea muncii cadrelor didactice — a spus în continuare raportorul — trebuie să avem în școli colective puternice, închegate, combative, capabile să aplice în viață politica partidului și a statului nostru. De aceea trebuie să punem în centrul preocupărilor organizațiilor sindicale ale muncitorilor din învățămînt înarmarea cadrelor didactice cu învățătura marxist-leninistă.

1) În etapa actuală, obiectivul principal al muncii culturale de masă trebuie să fie studierea temeinică, în mod organizat, a documentelor Congresului al XX-lea al P.C.U.S. și ale Congresului al II-lea al P.M.R. 2) În activitatea cultural-educativă accentul principal trebuie să fie pus pe munca culturală în grupele sindicale, întărindu-se rolul și activitatea delegaților cu munca culturală din grupă și a comisiilor culturale ale comitetelor de instituție. Este necesar să fie atrase în munca culturală mase cît mai largi de membri de sindicat. 3) Comitetele sindicale au datoria să îmbunătățească conducerea, îndrumarea și controlul activității cluburilor, colțurilor roșii și bibliotecilor, să ridice nivelul politic și cultural al acestei activități, să asigure desfășurarea unei munci culturale variate și atrăgătoare, corespunzătoare cerințelor și condițiilor specifice din fiecare localitate sau instituție, să inițieze și să organizeze excursii științifice. Organizațiile sindicale trebuie să popularizeze, în forme variate și atractive realizările celor mai buni învățători, profesori și studenți, pentru a face din metodele acestora un bun al tuturor muncitorilor din învățămînt. 4) Este necesar să se acorde mai multă atenție ridicării nivelului artistic și îmbunătățirii conținutului repertoriilor cercurilor de artiști amatori. Organele sindicale trebuie să stimuleze cadrele didactice talentate să creeze lucrări muzicale, piese de teatru, poezii, schițe, nuvele etc. inspirate din viața școlii, care să fie introduse în repertoriul cercurilor de amatori.

★

În ultimul timp, „Gazeta învățămîntului" și-a îmbunătățit simțitor conținutul, s-a legat mai temeinic de problemele principale ale muncii învățătorilor și profesorilor. Problemele muncii organelor și organizațiilor sindicale nu sînt însă reflectate în măsură satisfăcătoare în paginile gazetei. Această situație se datorește și faptului că activiștii sindicali cu munci de răspundere nu scriu articole pe teme sindicale pentru „Gazeta învățămîntului". Pe o asemenea poziție se plasează și mulți activiști ai aparatului central.

★

În domeniul culturii fizice și sportului, care constituie o parte inseparabilă a educației și instruirii generale, politice și culturale, a luptei pentru sănătatea maselor, organele noastre sindicale au obținut o serie de rezultate mulțumitoare.

La crosurile din anul trecut „Să întîmpinăm 1 Mai" și „Să întîmpinăm 7 Noiembrie" au participat aproape 62.000 de membri de sindicat, iar spartachiada sindicală, cea mai largă competiție de masă pentru sindicate, a fost cîștigată doi ani consecutiv de către Asociația „Știința".

În continuare raportorul a arătat sarcinile care revin organelor sindicale pentru îmbunătățirea activității Asociației „Știința".

Mai multă atenție muncii organizatorice

Ca urmare a dezvoltării învățămîntului din țara noastră, a creșterii rîndurilor muncitorilor din învățămînt, a crescut și numărul membrilor de sindicat.

Datorită aplicării hotărîrilor partidului privind munca sindicală s-au îmbunătățit formele organizatorice ale sindicatului. În ultimul timp, pe baza indicațiilor C.C.S. privind îmbunătățirea muncii sindicale în mediul sătesc, s-au organizat comisiile sindicale comunale și raionale mixte, care îndrumă activitatea tuturor membrilor de sindicat de la sate. Pentru întărirea muncii sindicale de la orașe s-au organizat noi comitete sindicale orășenești. Este în curs de întărire aparatul comitetelor sindicale regionale. Au fost aleși în organele de conducere și atrași în munca sindicală mii de oameni ai muncii din învățămînt.

În activitatea organizatorică a sindicatului mai există însă lipsuri mari, care se datoresc în primul rînd stilului defectuos de muncă al prezidiului și al aparatului C.C. al S.M.I. În loc de instruirea, îndrumarea și controlul de zi cu zi al muncii organelor de jos și a activului obștesc, munca organizatorică se reduce adesea la instrucțiuni transmise prin circulări, la ședințe interminabile cu președinții comitetelor regionale, care de multe ori nu cunosc situația din regiunea pe care o îndrumă. Activul care desfășoară munca de teren este insuficient instruit, fiind în schimb supraîncărcat cu zeci și zeci de sarcini. De aceea, în loc să ajute munca organelor de jos, își reduce activitatea la transmiterea sarcinilor și culegerea de date pentru a putea informa prezidiul. Șefii secțiilor și membrii prezidiului C.C. al S.M.I. nu urmăresc și nu controlează munca activiștilor.

O lipsă serioasă o constituie faptul că organele sindicale alese nesocotesc obligația de a prezenta cu regularitate dări de seamă în fața celor care i-au ales. Din această cauză munca sindicală din unele școli a devenit formală, reducîndu-se la încasarea cotizațiilor și la eliberarea biletelor de trimitere la odihnă.

Toate aceste lipsuri se datoresc în primul rînd stilului defectuos de muncă al prezidiului C.C. al S.M.I., în activitatea căruia s-au folosit metode de muncă nejuste, încălcîndu-se în mod permanent principiul conducerii colective.

Lipsurile din munca prezidiului au avut repercusiuni asupra muncii activului C.C., a comitetelor regionale și a fostelor comitete raionale, care s-au birocratizat, s-au rupt de activitatea școlilor și au uitat că au fost alese pentru a lupta în vederea îmbunătățirii procesului de învățămînt și de educație, pentru a servi interesele școlii și ale pedagogilor. Secțiile C.C. al S.M.I. n-au analizat în mod temeinic și sistematic problemele învățămîntului, n-au făcut propuneri concrete în vederea îmbunătățirii muncii și n-au fost în stare de a informa în mod documentat prezidiul.

Pentru îmbunătățirea muncii organizatorice a Sindicatului Muncitorilor din Invățămînt este necesar ca: 1) Prezidiul C.C. al S.M.I. să continue acțiunea de îmbunătățire a formelor organizatorice în așa fel încît centrul de activitate al organizațiilor sindicale să fie în școli și în instituțiile de învățămînt superior. 2) Întreg activul sindical scos din producție, începînd cu membrii prezidiului, trebuie să-și desfășoare activitatea, în cea mai mare parte a timpului, în unitățile de învățămînt, în mijlocul învățătorilor, profesorilor și studenților. 3) Pentru ca grupa sindicală să devină cu adevărat verigă principală în activitatea sindicatelor, prezidiul trebuie să folosească just aparatul său în vederea instruirii și îmbunătățirii numărului mare de activiști obștești, să studieze și să generalizeze experiența pozitivă a activiștilor din grupa sindicală care obțin rezultate deosebite. 4) Este necesar ca prezidiul să acorde o atenție deosebită îndrumării muncii profesionale a grupelor sindicale de la sate. 5) Trebuie să se arate mai multă grijă selecționării juste a cadrelor de activiști sindicali, după criteriul politic și profesional și, în același timp, dacă este cazul, să fie scoși din activ acei oameni care s-au rupt de mase, s-au birocratizat și se dovedesc incapabili de a îndeplini sarcinile de cinste pe care le au ca reprezentanți aleși ai maselor. 6) Prezidiul C.C. al S.M.I. trebuie să se ocupe în mod serios de întărirea principiului muncii și al conducerii colective în toate organizațiile sindicale, fiind obligat să constituie el însuși, în această privință, un exemplu pentru toate celelalte organe.

În raportul C.C. al S.M.I. s-a rezervat, de asemenea, un loc de seamă activității desfășurate de S.M.I. în cadrul F.I.S.E., arătîndu-se sarcinile S.M.I. în domeniul mișcării internaționale.

★

În încheiere, raportorul a spus: Plenara C.C. al S.M.I. își însușește cu însuflețire hotărîrile istorice ale celui de al II-lea Congres al P.M.R., care exprimă năzuințele fierbinți ale poporului nostru muncitor, interesele vitale ale statului nostru democrat popular.

În vederea ridicării activității organelor sindicale la nivelul marilor sarcini puse de Congresul partidului, ca și pentru îndeplinirea sarcinilor trasate de Plenara C.C.S. din ianuarie 1956 vom lupta pentru a ne îmbunătăți mereu activitatea, formele și metodele noastre de muncă, învățînd din experiența glorioaselor sindicate sovietice, a sindicatelor din țările de democrație populară și din propria noastră experiență.

Sîntem convinși că oamenii muncii din învățămînt nu-și vor precupeți nici un efort pentru instruirea și educarea tineretului, a viitorilor constructori ai socialismului, conștienți fiind că în felul acesta vor da o însemnată contribuție la întărirea lagărului socialist și a luptei tot mai ferme a popoarelor pentru menținerea și consolidarea păcii în lume.

Mai multă grijă pentru predarea lecțiilor de trigonometrie

Studiul capitolului „Ecuații trigonometrice" în clasa a X-a are drept scop să înarmeze pe elevi cu unele metode de rezolvare a cîtorva tipuri, mai des întîlnite în probleme, de ecuații trigonometrice. Totodată, el oferă elevilor un prilej deosebit de aplicare și fixare a tuturor cunoștințelor căpătate anterior cu privire la proprietățile funcțiilor trigonometrice și la rezolvarea ecuațiilor algebrice.

Necesitatea însușirii temeinice de către elevi a întregii materii parcurse la trigonometrie, a priceperii de a folosi propozițiile referitoare la rezolvarea ecuațiilor algebrice fac ca acest capitol să fie deosebit de important. El este însă și unul din capitolele mai dificile, datorită în special lipsei unei metode generale de rezolvare a ecuațiilor trigonometrice. Tocmai de aceea este necesară o atenție deosebită din partea profesorului asupra metodei de predare a întregului capitol și a fiecărei lecții în parte.

Tovarășa E. Ștefănescu, care predă trigonometria la clasa a X-a de la școala medie de fete din Călărași, n-a ținut însă suficient seama de aceste cerințe. Ea a început în mod just lecția „Ecuații omogene în sin x și cos x" prin recapitularea unor probleme tratate la lecțiile precedente. A revăzut cu elevele rezolvarea ecuațiilor sin x=0, cos x= =0, a rezolvat ecuația sin 3x + + sin 2x + sin x= 0 și apoi ecuația a sin x + b cos x = c, sub forma generală, prin metoda ridicării la pătrat și prin introducerea unui unghi auxiliar. Însă, deși recapitularea a cuprins aproape toată ora, ea nu a contribuit la îmbogățirea cunoștințelor elevelor, la dezvoltarea interesului lor, la fixarea și adîncirea cunoștințelor, întrucît în tot timpul s-au reluat aceleași exerciții care au mai fost rezolvate la lecțiile anterioare, dîndu-se aceleași indicații și lămuriri care au mai fost date. De altfel, chiar pe aceste exemple elevele au întîmpinat oarecare greutăți în ceea ce privește metodele de rezolvare a ecuațiilor, scrierea soluțiilor generale. Referindu-se la soluțiile ecuației a sin x + b cos x = c căpătate prin metoda ridicării la pătrat, profesoara le-a spus elevelor că este necesar ca acestea să fie verificate. Dar nici la această lecție — și nici la cele anterioare — nu s-a arătat concret, cu exemple, cum se face verificarea soluțiilor. Dacă scrierea soluției generale a ecuației trigonometrice constituie o etapă obligatorie în rezolvarea ecuației, verificarea soluțiilor nu este obligatorie decît în anumite cazuri. De aceea, elevii trebuie să știe să verifice soluțiile (atît particulare cît și sub forma generală) și să înțeleagă cînd este absolut necesară această verificare. La rezolvarea ecuației a sin x+b cos x= c prin ridicarea la pătrat, simpla afirmație că soluțiile trebuie neapărat verificate n-a fost suficient de convingătoare pentru eleve. Ele ar fi înțeles mai ușor aceasta dacă se arăta, de pildă, că prin ridicare la pătrat se ajunge la aceeași ecuație de gradul II la care se ajunge și prin ridicarea la pătrat a ecuației a sin x — b cos x= = c și că unele din soluțiile ecuației de gradul II pot verifica ecuația a sin x + b cos x = c, iar altele pe acea conjugată.

Așa, ca și pe alte exemple bine alese, era cazul să se fi adîncit și fixat cunoștințele elevelor cu privire la ecuații echivalente, la pierderea unor soluții, la obținerea unor soluții străine etc.

Mult prea tîrziu, înainte de a trece la predarea lecției noi, elevele au fost întrebate dacă au rezolvat exercițiile de acasă; verificarea temei pentru acasă s-a redus la confirmarea din partea elevelor că le-au rezolvat.

Predarea lecției noi, datorită extinderii prea mari date recapitulării, s-a desfășurat destul de repede, spre sfîrșitul orei. Pornind de la ecuația a sin x + b cos x = c, tovarășa Ștefănescu a ajuns, considerînd c =0, la ecuația a sin x + + b cos x = 0 despre care a spus că este omogenă. Apoi a indicat metoda de rezolvare. Elevele n-au putut însă înțelege pe deplin ce înseamnă o ecuație trigonometrică omogenă, deoarece nu li s-a explicat lămurit aceasta: ele au rămas cu impresia că ecuațiile omogene nu pot fi decît de forma a sin x + + b cos x =0. Metoda de rezolvare a fost lămurită, dar nu s-a dat nici un exemplu care să fi asigurat fixarea cunoștințelor noi. Fără să dea o amploare deosebită ecuațiilor omogene, profesoara ar fi putut porni de la cunoștințele pe care le aveau deja elevele, din algebră, asupra polinoamelor omogene, le-ar fi putut arăta ce se înțelege printr-o ecuație trigonometrică omogenă, prin gradul ei, ar fi putut ilustra, cu ajutorul exemplelor, că nu se poate judeca după aparență dacă o ecuație trigonometrică este sau nu omogenă. Apoi, ținîndu-se seama de cunoștințele elevelor asupra proprietăților ecuațiilor algebrice, s-ar fi putut trece la metoda de rezolvare. Fixarea cunoștințelor trebuia neapărat asigurată la urmă, prin diferite exemple. Nu era, de pildă, lipsit de interes să se reia ecuația a sin x + b cos x = c care, putea fi rezolvată de data aceasta aducînd-o în prealabil la forma omogenă.

La alegerea diferitelor ecuații trebuie să avem în vedere nu numai asigurarea unei expuneri sistematice a tipurilor de ecuații și a metodelor de rezolvare, ci și lămurirea acelor chestiuni teoretice și a formulelor despre care profesorul consideră că este necesar să fie subliniate și fixate. Astfel, la lecțiile precedente trebuia acordată mai multă atenție rezolvării ecuațiilor în care un membru se descompune într-un produs de factori iar celălalt este nul. Prin exemple bine alese se putea arăta că nu este suficient ca măcar unul dintre factori să fie nul ci că, totodată, fiecare dintre ceilalți factori trebuie să aibă sens. De asemenea, trebuia acordată mai multă atenție ecuațiilor în care un membru este un cît, iar celălalt nul. De obicei, elevii se grăbesc să elimine numitorul. Ei omit faptul că, pentru ca o fracție să fie nulă, nu-i suficient ca numărătorul să fie nul, ci este necesar ca tot odată numitorul să aibă sens și să nu fie nul. În „Culegerea de probleme de trigonometrie" pot fi găsite exemple de acest fel, care să fie analizate în clasă.

Tovarășa Ștefănescu trebuia să acorde, de asemenea, mai multă atenție atît întrebărilor pe care le-a pus elevelor, cît și răspunsurilor lor. A rămas ca bună, de pildă, afirmația unei eleve că „ecuație trigonometrică se numește acea ecuație în care necunoscuta este un unghi", iar la întrebarea „cînd o ecuație trigonometrică nu are soluție?" s-a primit răspunsul „cînd valoarea funcției trigonometrice este un număr complex". (Ce rămîne atunci cu ecuația sin x = a cînd a, în valoare absolută este mai mare ca 1, sau cu ecuația sin 2x : :sin x = cos 2 x: cos x etc.?). Poate era mai indicat să se fi evitat deocamdată această întrebare, dată fiind varietatea cazurilor cînd o ecuație trigonometrică nu are soluții.

În nici una din lecțiile anterioare nu s-a rezolvat nici o problemă cu caracter practic. Este totuși necesar ca cel puțin la cîteva exemple (dacă timpul nu ne permite la cele mai multe) să pornim de la rezolvarea unor probleme de geometrie sau fizică care ne conduc la ecuații trigonometrice. Aceasta nu numai că înlesnește însușirea rezolvării ecuațiilor, a rostului lor, dar contribuie și la dezvoltarea interesului elevilor pentru aplicațiile practice ale matematicii.

Fără îndoială, este o lipsă faptul că în manualul de trigonometrie pentru clasa a X-a nu se vorbește nimic despre ecuațiile omogene, cu toate că ele sînt prevăzute în programa școlară.

M. SCHEIN

Cum am înlesnit înțelegerea de către elevi a formării reflexelor condiționate

Constatînd din experiența anilor precedenți că problema reflexelor necondiționate și condiționate este dificil înțeleasă și însușită de elevi, în cadrul lecțiilor de anatomie și fiziologie a omului în clasa a VIII-a, m-am gîndit să alcătuiesc un material didactic potrivit, care să mă ajute în acest sens.

Schemele din manual sînt foarte bune. Pentru a le face însă și mai clare pentru elevi, m-am gîndit să le electrific, pentru că în felul acesta, aprinzînd beculețele care reprezintă anumite focare de excitație, elevii să poată urmări formarea conexiunilor nervoase dintre focare.

Astfel, la lecția „Reglarea activității glandelor digestive", cînd am arătat cum este reglată activitatea glandelor salivare pe cale reflexă, am aprins beculețul roșu — de la figura nr. 1 — care reprezintă centrul bulbar. Am ajutat elevii să urmărească pe schema electrificată calea reflexului necondiționat. Începînd de la stimulii care acționează asupra mucoasei bucale, la acest centru, și de aci, prin nervul centrifug, la glanda salivară, care lasă să cadă prin fistulă picături de salivă (acestea sînt arătate în planșa noastră prin puncte colorate în alb).

Cînd am trecut mai departe, la reglarea secreției acestei glande pe cale reflex-condiționată, am arătat cum se formează actul reflex-condiționat legat de un semnal luminos. Pentru aceasta am aprins becul din fața formei capului de cîine nr. 2 și imediat am aprins și beculețul albastru, ce reprezintă focarul de excitație vizual. Elevii au observat cum se face legătura între excitantul luminos și centrul respectiv. După aceasta am trecut la formarea reflexului condiționat, demonstrînd pe forma de cap nr. 3. Am aprins becul semnal, apoi beculețul albastru (centrul vizual) am însoțit această de hrană (un mic vas cu hrană în fața cîinelui), am aprins beculețele roșu (centrul bulbar) și galben (centrul gustativ). Elevii au observat că la început nu este nici o legătură între centrul vizual, pe de o parte, și cel gustativ pe de altă parte. Am repetat aceasta de mai multe ori pe figura nr. 3, pentru a arăta că prin repetare se creează o cale nouă — o legătură — între centrul vizual și cel gustativ.

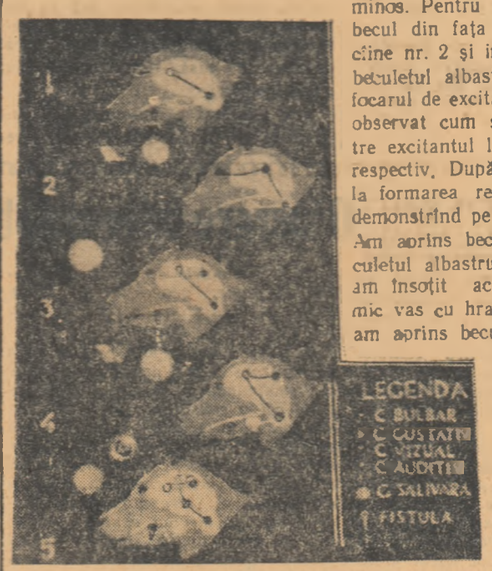

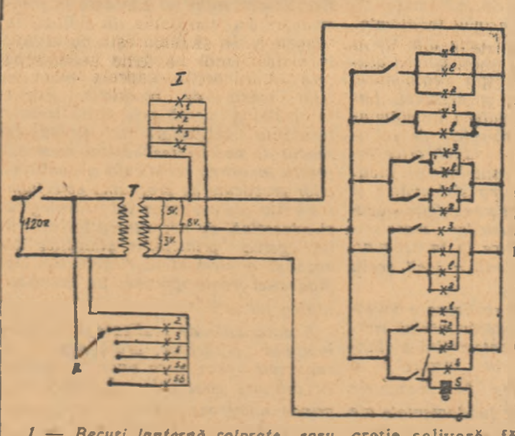

1 = Becuri lanternă colorate roșu
2 = " " " galben
3 = " " " albastru
4 = " " necolorate
l = " " face legătura între centri
2, 3, 4, 5a, 5b = Becuri 120 v/25 W
I = Legenda
T = Transformator 120 v/3v, 5v, 8v
S = Sonerie
K = Comutator 5×1 poz.

La figura următoare — nr. 4 — am aprins, odată cu semnalul luminos, și beculețele — albastru (centrul vizual), galben (centrul gustativ) și roșu (centrul bulbar) — unde se vede legătura dintre scoarța cerebrală și procesul de secreție salivară, fără ca de data aceasta să mai fie însoțit de hrană.

Cu această ocazie am arătat că, dacă în timpul cînd un cîine mănîncă, și deci cînd se produce și secreția salivară, apare brusc un excitant puternic, în scoarța cerebrală, în jurul noului focar de excitație, se formează o zonă de inhibiție, de frînare care, cuprinzînd și centrul vizual și pe cel gustativ, determină oprirea secrețiunii salivare.

Acest lucru l-am demonstrat pe figura nr. 5 astfel: Am aprins becul semnal luminos, apoi cele 3 beculețe (albastru, galben și roșu) arătînd prin aceasta că s-a format reflexul salivar față de lumină. După aceasta am apăsat pe butonul soneriei ce se află instalată în fața figurii nr. 5 și am aprins beculețul (culoare naturală) ce reprezintă focarul de excitație auditiv — stingînd în același timp celelalte beculețe, pentru a arăta că ele au fost cuprinse în zona de frînare a centrului auditiv.

Folosind acest material intuitiv, elevii au urmărit cu un deosebit interes lecția. La fixarea cunoștințelor am constatat că au înțeles foarte bine reglarea secreției salivare pe cale reflexă.

Acest material mă va ajuta și la alte teme ca: „Adaptarea organismului", „Formarea deprinderilor și obișnuințelor".

Iată cum este alcătuit acest material demonstrativ: Pe o planșă din placaj, cu dimensiunile de 100 cm pe 75 cm, înrămată, se aplică cinci forme de cap de cîine, tăiate tot din placaj. În planșă se taie, în locul unde se aplică capul de cîine, cîte o deschidere ceva mai mică de cît dimensiunile capului (indiferent forma); aceasta, pentru a se putea lucra pe dedesubt. De asemenea, se mai taie patru locuri circulare pentru patru becuri format pară, de 25 w, precum și un loc pentru sonerie. Pe fiecare figură „cap de cîine" se stabilesc, înainte de a fi aplicate pe planșa de placaj și de a fi vopsite, locurile focarelor de excitație (gustativ, vizual, bulbar și auditiv), atît cît este mărimea unui bec de lanternă, precum și căile de legătură dintre focare și receptori (ochi, ureche). Se taie cu fierăstrăul de traforaj, pe fiecare cap, locurile necesare arătate în schema alăturată. După aceasta, se pictează fiecare cap astfel: se dă o culoare, ca fond, întregului cap și apoi se pictează ochiul și urechile cu negru, gura și limba cu roșu, encefalul cu alb, glanda salivară cu galben, fistula salivară cu cenușiu și calea nervoasă de la mucoasa bucală pînă la centrul bulbar cu negru. Se fixează fiecare cap pe planșeta de placaj, la locul respectiv. Pentru focarele de excitație se folosesc becuri de lanternă, vopsite convențional, după cum se vede în legendă: roșu —centrul bulbar, galben — centrul gustativ, albastru — centrul vizual, natural — centrul auditiv.

Tot becuri de lanternă se întrebuințează atît pentru legendă, cît și pentru luminarea din spate a căilor de legătură dintre focare. În dreptul căilor de legătură, pentru a nu se vedea beculețele se lipește pe dedesubt o hîrtie transparentă (tipla).

Procesul de inhibiție se demonstrează cu ajutorul unei sonerii electrice, ce se fixează pe dedesubt, apărînd în față numai clopotul.

La capul din poziția cinci, în jurul focarului auditiv se perforează zona de inhibiție astfel ca să cuprindă și focarele de excitație, vizual și gustativ. Dedesubt, în acest loc se fixează un bec de 25 w, ca să lumineze zona inhibată.

Becurile semnale de 25 w, ca și becurile de lanternă se aprind separat, prin butoane întrerupătoare, conform schemei electrice de mai jos. (fig. 2). Butoanele se fixează pe o bucată de placaj, separată de planșa generală.

Acest material a fost folosit și de profesorul de psihologie, la clasele a IX-a.

ION VOICULESCU
profesor la școala medie de băieți nr 12 din București

Analiza lucrărilor scrise la limba română

Lucrările scrise sînt un mijloc important de verificare a cunoștințelor elevilor. Ele trebuie să constituie totodată un prilej de fixare și adîncire a cunoștințelor însușite, de înlăturare a confuziilor, de completare a eventualelor goluri rămase și de lămurire a unor chestiuni neprecizate.

În practica școlară se observă însă, nu rareori, că lucrările scrise sînt folosite numai sub primul aspect, numai ca mijloc de verificare, celălalt rol al lor, de întregire a pregătirii elevilor, fiind neglijat.

Acest mod unilateral de a privi rolul lucrărilor scrise de control curent sau de sfîrșit de patrar face pe unii profesori să nu le analizeze cu elevii. De lucrul acesta mi-am dat seama observînd elevii clasei a VIII-a, cu prilejul restituirii lucrărilor scrise. Majoritatea celor veniți de la alte școli, după ce le înmînam lucrările corectate, le acordau foarte puțina atenție și nu cercetau de loc sau cercetau în grabă corecturile și observațiile făcute pe marginea lucrărilor.

Ținînd seama de importanța pe care o au lucrările de control, am căutat să organizez cu grijă orele de restituire a lucrărilor scrise.

Pentru ca lucrările scrise să-mi dea posibilitatea să verific calitatea cunoștințelor însușite de către elevi în timpul pătratului respectiv, aleg subiecte cu teme largi și esențiale. Astfel de subiecte prilejuiesc și dezvoltarea priceperilor și deprinderilor elevilor de la clasele mari de a redacta lucrări de sinteză. De pildă, în pătratul al II-lea, cînd elevii clasei a IX-a au studiat viața și opera scriitorilor Creangă și Caragiale, am dat ca subiecte pentru lucrarea scrisă următoarele teme: „Elemente de critică socială în «Amintiri din copilărie» și în basmele, poveștile și poveștirile lui Creangă", și „Semnificația socială a personajelor din comediile lui I. L. Caragiale". Am recomandat elevilor să trateze subiectele expunînd numai ceea ce este esențial. Am formulat apoi, ca ghid de orientare în corectarea și aprecierea lucrărilor, cerințele temelor respective în ceea ce privește planul și conținutul pe care trebuiau să-l aibă acestea în funcție de prevederile programei.

Partea principală în cadrul pregătirii orelor de restituire a lucrărilor scrise o constituie munca de corectare a acestora și, mai ales, extragerea observațiilor, a concluziilor. Mai întîi, în urma corectării fiecărei lucrări, scot observații pentru fiecare elev în parte. La sfîrșitul corectării tuturor lucrărilor însumez constatările făcute la întreaga clasă sau la mai mulți elevi pe probleme, în fișe deosebite. Într-o fișă extrag constatări legate de planul lucrării, în alta pe cele legate de tratarea conținutului și în alta pe cele privitoare la forma lucrărilor. Pe baza acestor constatări îmi pregătesc explicațiile pe care trebuie să le dau elevilor în ora de restituire a lucrărilor. Din materialul astfel cules și din explicațiile pregătite întocmesc un plan dezvoltat al orei.

Este cunoscut faptul că restituirea lucrărilor scrise este așteptată de elevi cu emoție și curiozitate deosebită, pentru a-și vedea rezultatele, concretizate în notele date. Caut să valorific aceste tendințe, transformîndu-le în interes pentru întregirea lucrărilor.

O mare importanță acord comunicării scopului orelor de analiză a lucrărilor, deoarece interesul și atenția elevilor sînt deosebit de concentrate și încordate la astfel de lecții. Le arăt necesitatea unei analize temeinice a lucrărilor și ce urmărim prin această analiză. După aceea, trec la expunerea constatărilor și observațiilor pe probleme, așa cum le-am extras în timpul corectării lucrărilor.

În legătură cu fiecare problemă arăt, în primul rînd, părțile pozitive ale majorității lucrărilor. După aceea, înfățișez greșelile comune întregii clase sau mai multor elevi, în ordinea importanței lor, pornind de la cele mai importante și cu caracter general, pînă la cele mai puțin importante și cu caracter mai restrîns. Exemplific toate observațiile și greșelile.

Observațiile mai importante le scriu pe tablă, iar elevii și le notează în maculatoare. Odată cu greșelile, arăt și cauzele care le-au determinat, precum și mijloacele, căile prin care se pot lichida. Toate observațiile sînt sistematizate pe cele trei probleme mari: planul lucrării, fondul și forma.

Una din cele mai frecvente cauze a lipsurilor este aceea că elevii nu fac, mintal sau în scris, un plan al lucrării înainte de a trece la redactarea ei.

După relatarea și scrierea observațiilor și greșelilor trec la lămurirea cu elevii a lipsurilor. De exemplu, constatînd că unii elevi nu au înțeles bine semnificația socială a trăsăturilor lui Conu Leonida sau că nu au menționat toate basmele și poveștile lui Creangă în care sînt elemente de critică socială, am întregit, cu ajutorul clasei, conținutul lucrărilor respective.

După ce am lămurit toate problemele, dacă mai am timp, citesc, pentru concretizarea observațiilor, o lucrare bună și una slabă pentru fiecare subiect. Pe baza analizei lucrărilor și a desfășurării lecției formulez apoi concluziile și sarcinile.

Menționez că în tot timpul lecției caut să fac economie de timp. Lucrările le distribui elevilor după terminarea lecției, pentru a nu le sustrage atenția în timpul acesteia.

Pentru ca elevii să-și îndrepte lipsurile prin repetare și aplicații, precum și pentru a-i determina să-și analizeze temeinic lucrările, le dau teme pentru acasă. Elevilor care au luat nota 2 le dau să trateze din nou subiectul lucrării, pe celelalți de teme, iar celorlalți le cer să refacă lucrările în punctele slabe, ținînd seama de învățămintele analizei.

Cuvintele și expresiile scrise greșit sînt scrise din nou, corect, și însoțite de explicații ortografice.

Continui această muncă de ajutorare a elevilor și în orele următoare. Astfel, la orele de literatură, cînd îi ascult pe elevi, îi chestionez, pe baza materialului cules pentru fiecare în parte, din problemele pe care le-au tratat superficial, confuz sau greșit în lucrare, pentru a constata dacă au revenit asupra subiectului lucrării, dacă și-au completat cunoștințele. De asemenea, la lecțiile de gramatică controlez dacă elevii au îndreptat greșelile de scriere pe care le-au făcut în lucrare.

Procedînd în felul acesta, am ajuns la concluzia că analiza lucrărilor scrise trebuie să constituie obiectul unor lecții speciale, care să asigure adîncirea și precizarea cunoștințelor însușite. Totodată, aceste lecții trebuie să-i înarmeze pe elevi cu priceperea de a sintetiza și sistematiza cunoștințele asimilate. Astfel de lecții sînt menite, de asemenea, să cultive la elevi autocontrolul, simțul de răspundere. Pentru realizarea acestor multiple și importante sarcini, lecția de analiză a lucrărilor scrise trebuie pregătită temeinic și organizată metodic.

FLORIAN POPESCU
profesor la școala medie mixtă din comuna Fierbinți, raionul Snagov

Se pregătesc pentru munca pe parcelele experimentale

În apropierea primăverii, elevii din regiunea Timișoara fac pregătiri pentru activitatea practică pe care o vor desfășura anul acesta pe parcelele experimentale. La școala de 7 ani din Vinga, raionul Arad, de pildă, precum și la școlile din Sudriaș, Mănăștur, Giadna Română și alte 10 școli din raionul Făget elevii au pregătit răsadnițe calde, iar la școlile din comunele Variaș, Lovrin și Tomnatec, raionul Sînnicolau Mare, Nădlac, raionul Pecica, Balinț, Herendești, raionul Lugoj și în alte școli din regiune elevii, sub îndrumarea profesorilor, au încercat puterea de germinație a semințelor raionate de grîu, popularizînd în rîndul țăranilor muncitori rezultatele obținute.

Din activitatea unui cerc literar

La școala de fete nr. 53 din Capitală funcționează un cerc literar menit să îmbogățească cunoștințele de literatură ale elevelor. De curînd, în cadrul cercului a avut loc o adunare consacrată operei lui M. Eminescu.

După o scurtă expunere a vieții și operei poetului, prezentată de eleva Rodica Petrescu din clasa a VII-a, membrele cercului au ascultat două referate, unul despre „Revolta socială în opera lui Eminescu", susținut de eleva Karla Herbst, iar altul despre „Dragostea și natura în opera lui Eminescu"— susținut de eleva Mihaela Grigorescu. Ambele referate au fost ilustrate cu fragmente din opera poetului, prezentate sub formă de coruri sau recitări. Cu acest prilej au fost expuse și desene ale elevelor, în care au fost prezentate diferite aspecte din opera poetului.

La sfîrșitul ședinței membrele cercului au vizitat o expoziție care cuprindea diferite ediții din opera lui Eminescu, studii despre viața și opera lui, albume, fotografii și scrisori aparținînd poetului sau familiei sale, exemplare din revista „Convorbiri literare" în care au fost publicate poezii ale lui Eminescu etc. Organizarea expoziției se datorește profesorului George Potra.

Să asigurăm studenților fără frecvență condiții bune de desfășurare a studiului individual

Învățămîntul superior fără frecvență, organizat în țara noastră prin grija partidului și a guvernului, ocupă un loc însemnat în pregătirea specialiștilor de înaltă calificare necesari economiei și culturii noastre.

La baza învățămîntului fără frecvență stă studiul individual, pe care studenții trebuie să și-l organizeze cît mai bine pentru a face față exigențelor crescînde la examene. Spre deosebire de studenții din învățămîntul cu frecvență, care primesc zilnic îndrumări din partea cadrelor didactice, cei care urmează învățămîntul fără frecvență nu au posibilitatea de a fi ajutați direct de către profesori. Ei trebuie să studieze pe baza materialului trimis de facultate.

Pentru a obține rezultate pozitive în desfășurarea învățămîntului fără frecvență, Ministerul a întocmit pentru acest învățămînt planuri și programe, a organizat elaborarea și multiplicarea unor cursuri și îndrumări metodice. În momentul de față este acoperit 80% din necesarul de cursuri și îndrumări metodice.

Îndrumările date de Direcția generală a învățămîntului superior în vederea desfășurării învățămîntului fără frecvență, precum și inițiativele bune luate de unele instituții de învățămînt superior au făcut ca studiul individual să înregistreze o serie de succese, care s-au oglindit concret în rezultatele bune obținute de mulți studenți la examene. Astfel, în instituțiile de învățămînt superior și în unele centre neuniversitare au fost organizate cercuri de studii. Studenții care nu au posibilitatea să frecventeze aceste cercuri primesc din partea cadrelor didactice consultații scrise. Un prețios ajutor au primit studenții din partea unor filiale A.S.I.T.

Cu toate realizările de pînă acum, nu s-au putut însă înlătura toți factorii care acționează negativ asupra desfășurării învățămîntului fără frecvență și asupra rezultatelor la examene. La aceasta contribuie însă și dezinteresul multora dintre studenți pentru studiul individual sistematizat și perseverent chiar atunci cînd le sînt asigurate condițiile necesare pentru pregătirea unor examene.

Nu este însă mai puțin adevărat că unele instituții de învățămînt superior nu s-au preocupat de elaborarea la timp și în bune condiții a cursurilor și îndrumărilor metodice pentru anumite discipline. Astfel, Universitatea „C. I. Parhon" din București a elaborat cu întîrziere cursurile de istoria generală a statului și dreptului, de teoria statului și dreptului, de istoria statului și dreptului R.P.R., de fizică teoretică, de cartografie, de bazele topografiei etc. ceea ce a făcut ca unele discipline să fie trecute din planul unui an școlar în planul altuia și să se producă astfel perturbări serioase în munca studenților. Greutăți asemănătoare există în studiul individual al studenților Institutului politehnic și Institutului de construcții din București.

Deși Ministerul a trasat instituțiilor de învățămînt superior sarcina de a trimite din timp studenților materialul de studiu și temele de control, mai sînt unități de învățămînt care au trimis studenților aceste materiale la date ce depășesc cu mult termenele prevăzute pentru restituirea temelor rezolvate. Așa stau lucrurile la Institutul pedagogic din București, la Universitatea „V. Babeș" din Cluj, la Institutul politehnic din Iași, la Institutul forestier din Orașul Stalin, la Institutul de petrol și gaze din București etc.

Deoarece unele unități de învățămînt nu acordă temelor de control atenția cuvenită, în formularea lor se constată o serie de deficiențe — erori de conținut, confuzii, lipsuri în forma de prezentare. Cadrele didactice nu au urmărit întotdeauna o dozare corespunzătoare a volumului temelor de control, unele (între acestea — în deosebi la științe sociale și la matematici — cer cînd aproape două săptămîni pentru a fi întocmite. În unele cazuri temele de control nu-și ating scopul, datorită faptului că observațiile scrise pe care le fac cadrele didactice sînt superficiale, nu scot în evidență greșelile și nu dau lămuriri pe baza cărora studenții să le refacă. Asemenea cazuri se întîlnesc la Universitatea „V. Babeș" din Cluj, la Institutul forestier din Orașul Stalin, la Institutul de petrol și gaze, la Institutul de căi ferate, la Institutul politehnic din București.

O lipsă însemnată a instituțiilor de învățămînt superior o constituie faptul că nu urmăresc modul cum își organizează studenții fără frecvență studiul individual, nu le dau sprijinul necesar în această privință, nu-i ajută pe studenții izolați de cercurile de studii. Aceste deficiențe se datoresc și faptului că serviciul cursurilor fără frecvență din Direcția generală a învățămîntului superior n-a ținut o legătură suficient de strînsă cu terenul, pentru a cunoaște din vreme lipsurile și pentru a determina lichidarea lor grabnică. Direcția generală a învățămîntului superior n-a popularizat metodele de lucru care trebuie folosite în învățămîntul fără frecvență, n-a combătut cu tărie atitudinea de indiferență în această privință a unora dintre conducerile unităților de învățămînt superior și n-a stimulat acțiuni pentru stabilirea celor mai corespunzătoare metode de sprijinire a studiului individual al studenților.

Pentru ca studenții cursurilor fără frecvență să-și poată însuși în întregime și temeinic cunoștințele în vederea susținerii examenelor, este necesar să li se asigure timpul de care au nevoie în acest scop. În această privință s-au luat măsuri încă de la înființarea învățămîntului fără frecvență. Astfel, Consiliul de Miniștri a adoptat în anul 1951 o hotărîre privind reglementarea concediilor și asigurarea timpului necesar studiilor, iar în 1954 o hotărîre privind ridicarea calificării cadrelor didactice din învățămîntul elementar și mediu precum și îndatoririle unităților de învățămînt pentru sprijinul ce trebuie să-l acorde acestora în studiul individual. Întreprinderile și instituțiile au fost obligate să acorde tot sprijinul salariaților înscriși la cursurile fără frecvență, eliberîndu-i de alte sarcini în afara celor opt ore de muncă și să organizeze, în limita posibilităților, sprijinul necesar studiului.

Unele întreprinderi și instituții arată înțelegere față de dorința salariaților lor de a studia și caută să le asigure condiții bune de studiu. Așa procedează, de exemplu, Direcțiile regionale C.F.R. din Timișoara, Iași și Cluj care, cu sprijinul inginerilor din serviciile lor, organizează pentru salariații înscriși la cursurile fără frecvență meditații și consultații și le asigură timpul necesar studiului individual. Atelierele „Grivița Roșie", Uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin, Direcția regională silvică din Orașul Stalin, uzinele Cugir și întreprinderea chimică farmaceutică nr. 11 din București au înființat biblioteci care cuprind materialul necesar studiului studenților fără frecvență și le-au înlesnit acestora frecventarea cercurilor de studiu.

Multă grijă acordă sprijinirii cadrelor didactice care studiază fără frecvență o serie de școli și secții de învățămînt. De pildă, secțiile regionale de învățămînt din București și din Iași urmăresc munca învățătorilor care studiază, îi mobilizează în frecventarea prelegerilor și consultațiilor organizate în cadrul cercurilor de studiu.

Multe întreprinderi și instituții manifestă însă față de studenții de la cursurile fără frecvență o vădită atitudine de indiferență, care cîte odată devine chiar ostilă. Astfel, dau studenților sarcini peste orele legale de muncă, îi pun adesea în situația de a nu putea frecventa cercurile de studii, ceea ce îi face pe unii să renunțe de a se mai prezenta la examene. Așa se explică, de pildă, faptul că din cei 13 salariați de la Întreprinderea „Energo-Construcții" din București înscriși în anul 1953 la cursurile fără frecvență s-a prezentat la examen numai unul singur. În cursul anului precedent, combinatul metalurgic din Reșița nu a asigurat studenților timpul necesar studiului individual, repartizîndu-i pe unii din ei în schimbul de noapte. Cercul de studiu organizat la Reșița de către Institutul politehnic din Timișoara pentru studenții salariați ai combinatului nu a avut sprijinul acestuia și nici al filialei A.S.I.T. din localitate, din care cauză a și fost desființat. Greutăți create studenților prin încălcarea hotărîrilor Consiliului de Miniștri s-au constatat și la Uzinele „23 August", „Tudor Vladimirescu", „Mao-Țze-dun", „7 Noiembrie" din București, la O.C.L.-Cluj, la fabrica de cărămizi din Urziceni, la întreprinderea agro-zootehnică sectorul IV din Sibiu, la I.F.E.T.-Orașul Stalin, la spitalul unificat din Comănești etc.

Sînt numeroase cazurile în care conducerile școlilor unde lucrează profesori necalificați înscriși la cursurile fără frecvență arată o vădită pornire de a le îngreuna situația. O asemenea atitudine manifestă, de pildă, directorul școlii profesionale electrotehnice din Craiova, directorul școlii de 7 ani din comuna Tudor Vladimirescu, raionul Liești, directorul școlii din comuna Bascov, regiunea Pitești, al școlii nr. 2 din Fetești, raionul Constanța etc.

Această situație se datorește și faptului că nu s-a stabilit o legătură justă între instituții și întreprinderi pe de o parte și între instituțiile de învățămînt superior pe de altă parte. La consfătuirile organizate în luna ianuarie de către secțiile fără frecvență ale instituțiilor de învățămînt superior, întreprinderile și instituțiile invitate au răspuns în număr mic. Astfel, la Institutul politehnic din București, din 125 de întreprinderi convocate au răspuns numai 28, la Institutul politehnic Cluj din 20 întreprinderi invitate au fost reprezentate numai 7, în timp ce la Facultatea de științe juridice a Universității „Al. I. Cuza" din Iași nu s-a prezentat nici una din instituțiile convocate.

Pentru înlăturarea deficiențelor care mai dăinuie în învățămîntul fără frecvență, Ministerul Învățămîntului trebuie să asigure folosirea celor mai indicate metode în vederea ajutorării la timp a studenților în studiul individual, să îndrume și să controleze cu regularitate activitatea secțiilor fără frecvență, să urmărească elaborarea și multiplicarea în timp util a întregului material de studiu. Conducerile instituțiilor de învățămînt superior trebuie să asigure expedierea la timp a materialului de studiu, să urmărească activitatea cercurilor de studii și realizarea unei cît mai strînse legături între profesori și studenți, în scopul ca aceștia să primească un sprijin cît mai bun în studiul individual.

Sarcini însemnate revin în această privință și secțiilor de învățămînt și organelor sindicale, care au datoria să pună la dispoziție studenților bibliografia necesară, să organizeze în ajutorul lor consultații, cercuri de studiu etc.

Întreprinderile și instituțiile al căror salariați studiază fără frecvență trebuie să le asigure acestora condițiile necesare de studiu, să popularizeze învățămîntul fără frecvență în masa oamenilor muncii.

Printr-o colaborare activă între instituțiile de învățămînt superior și întreprinderi, învățămîntul superior fără frecvență va putea înregistra noi succese și va putea răspunde importantei chemări de a da patriei cadre de o înaltă calificare, înarmate cu știința și tehnica cea mai înaintată.

Ing. V. CONSTANTINESCU
șeful serviciului cursurilor fără frecvență din Ministerul Învățămîntului

Intîlnire cu mama Zoiei Kosmodemianskaia

Pe coridorul lung al școlii medii „Zoia Kosmodemianskaia" din Capitală era o liniște desăvîrșită Ai fi crezut că nu-i nimeni prin clase, dacă din cînd în cînd n-ai fi văzut cîte o cravată roșie ivindu-se dintr-o sală, iar pioniera care o poartă privind cu grijă spre intrare... Se întîlneau cîte 3-4 căpșoare deodată, îndreptîndu-se toate în aceeași direcție, printre ușile întredeschise ; mîini mici ridicau apoi degetul spre gură în semn de liniște și dispăreau, închizînd cu grijă, la loc, ușile. O singură fetiță rămăsese pe coridor. Stringea pumnii pe piept și tresărea de cîte ori scîrțîia vreo ușă. Între minutele încrucișate pe piept ținea o carte pe care scria „Povestiri despre Zoia și Șura". Se privea din cînd în cînd cu grijă, să vadă dacă ținuta ei e în ordine, își aranja cravata la gît, își îndrepta gulerașul. Zărindu-mă, mă întrebă cu emoție :

„Vine ?"

„Cine să vină ?" răspunsei eu, deși știam despre ce e vorba.

„Cum așa ? Tovarășa Liubov Kosmodemianskaia, mama Zoiei și a lui Șura. Am s-o rog să-mi scrie ceva pe cartea aceasta. Dinsa a scris-o, ea e mama eroilor".

Nu era încă timpul la care trebuia să sosească în școală Liubov Kosmodemianskaia, dar copiii erau plini de nerăbdare. Și iată că timpul sosi...

Coridoarele școlii se umplură de freamăt. De o parte și de alta a marii săli a școlii se înșiruiră elevele, de la cele din clasa I-a pînă la cele dintr-a X-a. În mîini aveau flori și cărți. Deodată ușa se deschise și în sală apăru o femeie înaltă, cu un zîmbet luminos, răspunzînd bucuroasă ovațiunilor ce nu mai conteneau. Îmbrățișînd fetițele care o salutau, Liubov Kosmodemianskaia le invăluia pe toate în privirea ei caldă.

„Dragi copii, părinți, tovarășe profesoare — spuse ea. Am dorit să cunosc îndeaproape viața poporului romîn și mai cu seamă, viața copiilor romîni. Am simțit pe obraji sărutul lor, cum simțeam sărutul copiilor mei, Zoia și Șura, cînd îi conduceam spre școală. Vă doresc din toată inima fericire, vă doresc să nu cunoașteți chinurile copiilor mei. Dar vă îndemn să fiți curajoase și brave ca Zoia, să învățați cu sîrguință, să fiți demne de numele Zoiei, pe care-l poartă școala voastră. Pe mormîntul copiilor mei am jurat că tot timpul cît va bate inima mea voi lupta pentru pace".

Elevele o ascultau cu respirația reținută, cu privirea încordată. Ochii multora luceau în lacrimi, dar cîteai în ei hotărîrea și cuminția. Plină de emoție, eleva Ecaterina Teodorescu din clasa a IX-a începu să vorbească :

„Am așteptat cu nerăbdare această întîlnire cu mama Zoiei, al cărei nume îl poartă școala noastră. Vă făgăduim că vom urma pilda Zoiei. Vom fi curajoase și vom învăța cu dăruire, așa încît școala noastră să fie demnă de numele Zoiei. De cîte ori avem vreo greutate, noi ne gîndim la curajul și perseverența ei. Ne gîndim cum ar fi procedat ea în locul nostru".

Cu emoție, una din pionierele școlii îi oferi tovarășei Kosmodemianskaia o cravată roșie la gît și insigna ei de pioniera de merit. Se pierdu apoi cu fata la palme, printre rîndurile de elevi.

Apoi, elevele au prezentat în fața oaspetelui lor un frumos program artistic : versuri închinate Zoiei, cîntece.

„Am rămas plăcut impresionată de munca profesoarelor și elevelor, care este oglindită în frumoasele realizări din această școală", a spus tovarășa Kosmodemianskaia la despărțire. Ea a plecat din mijlocul elevelor știind că ele sînt gata să lupte pentru aceeași cauză pentru care au luptat copiii ei — pentru fericirea oamenilor, pentru pace.

Darurile oferite de elevele școlii — un album cu fotografii, o ie românească și altele — vor fi duse de tovarășa Kosmodemianskaia elevelor de la școala în care au învățat Zoia și Șura. Iar cele de aici au primit, la rîndul lor, din partea ei, un dar deosebit de frumos : o cutie mare, cuprinzînd miniaturi ce reprezintă portul popular din diferite regiuni ale Uniunii Sovietice.

În amintirea și în inimile elevelor școlii va rămîne pentru totdeauna chipul bun și frumos al acestei femei, chipul unei mame care a crescut eroi, al unei învățătoare care pregătește pe tinerii constructori ai comunismului.

FELICIA CRIȘAN

Informație

Se aduce la cunoștința celor interesați că cererile de transferare a cadrelor didactice pentru anul școlar 1956—1957 se depun la secțiile de învățămînt regionale pînă la 31-III-1956, însoțite de acte doveditoare.

Transferările se fac numai în posturi vacante.

În conformitate cu Regulamentul privind numirea, transferarea și eliberarea din funcție a cadrelor didactice, în cursul anului școlar nu se fac transferări.

Pregătirea Conferinței Mondiale a Femeilor Muncitoare

Petre Radu
vicepreședinte al C.C. al S. M. I.

În urma hotărîrii luate de către Consiliul General al F.S.M. în decembrie 1954, Federația Sindicală Mondială a decis să organizeze anul acesta, în cursul lunii iunie, prima Conferință Mondială a Femeilor Muncitoare.

Vestea aceasta a fost primită cu mult entuziasm de muncitoarele din toate țările și, în special, de cele din țările capitaliste și coloniale, căci problemele ce vor fi puse în discuție la Conferință sînt conforme cu aspirațiile și revendicările lor cele mai arzătoare : salarii mai mari, aplicarea principiului „la muncă egală salariu egal", încetarea discriminării între sexe, ocrotirea vieții copiilor și menținerea păcii.

Femeile muncitoare din toate țările, aparținînd tuturor profesiunilor, pregătesc activ conferința lor internațională, inspirîndu-se din sugestiile concrete cuprinse în Apelul și Recomandarea Comitetului de pregătire.

Femeile muncitoare din țările capitaliste și coloniale sînt conștiente că la această adunare, într-o atmosferă de lucru, de prietenie frățească și înțelegere reciprocă vor trage învățăminte prețioase de luptă pentru o viață mai bună, pentru pace. Ele vor simți ce uriașă forță internațională reprezintă, sprijinite fiind și de surorile lor din țările socialismului, care au cucerit un loc de cinste în lumea muncii socialiste, bucurîndu-se de egalitate în drepturi cu bărbații în toate domeniile vieții economice și politice.

În decursul ultimilor ani, în multe țări capitaliste femeile au început să participe activ la viața publică. Ele joacă un rol important în lupta pentru apărarea păcii, revendică egalitatea salariilor, dreptul la învățătură, îmbunătățirea instituțiilor sociale și integralitatea drepturilor publice și sociale. Aceste revendicări însă nu pot fi obținute cu adevărat decît dacă toate femeile colaborează în luptă, fără deosebire de rasă, vîrstă, religie sau opinii politice.

Este adevărat că în unele țări capitaliste au fost satisfăcute unele revendicări pentru egalitatea în drepturi a femeilor. Foarte adesea, însă, această egalitate este numai teoretică ; obiceiurile societății capitaliste și persistența prejudecăților menținute prin propaganda reacționară, lipsa măsurilor sociale pentru ocrotirea copiilor și exploatarea impusă de către patroni le lipsesc de posibilitatea efectivă de a-și exercita complect drepturile pe care le-au cucerit.

Sînt cazuri cînd femeile au obținut în principiu egalitatea politică cu bărbații, dar continuă să fie obiect de discriminare pe plan economic. În Belgia, de exemplu, salariile femeilor se eșalonează între 55—61 la sută față de salariile bărbaților ; în Suedia ele reprezintă 69 la sută din salariile bărbaților ; în Marea Britanie ajung abia la 59 și 61 la sută ; în Japonia la 44 la sută, și chiar în Franța, unde egalitatea salariilor este stabilită prin lege, muncitoarele nu primesc decît 83—86 la sută din salariul muncitorilor.

În general, învățătoarele și profesoarele din țările capitaliste și coloniale nu au aceleași drepturi ca bărbații. În unele dominioane britanice și în unele cantoane elvețiene salariile femeilor din învățămînt sînt inferioare celor ale bărbaților cu aceeași profesiune. În lumea capitalistă este foarte răspîndită practica discriminării în domeniul pregătirii și avansării învățătoarelor și profesoarelor. În țări ca Belgia și Olanda femeile din învățămînt trebuie să renunțe la post dacă se căsătoresc. În Marea Britanie, numărul locurilor rezervate studenților din universități și, în special, la Oxford și Cambridge, este inferior numărului de locuri rezervate studenților.

În țările coloniale situația femeilor este cu mult mai rea, discriminarea între sexe se practică pe scară largă în toate domeniile vieții publice și în special în domeniul învățămîntului. În Africa Ecuatorială Franceză, de exemplu, dintr-un total de 123.074 copii ce urmau cursurile școlii primare în 1954, numai 18.354 erau fete. În același an în Nigeria, colonie britanică, dintr-un total de 21.437 elevi din învățămîntul secundar numai 1827 erau fete. Este evident că această discriminare în învățămînt furnizează baza pentru ca mai tîrziu să se practice discriminarea pe plan economic. Lipsa de pregătire profesională a tinerelor fete servește drept pretext pentru a le întrebuința ca muncitoare „necalificate" și pentru a le plăti salarii mici.

Aceste .citeva exemple și multe altele încă ne dovedesc situația inferioară în care se află femeile din majoritatea țărilor capitaliste și coloniale.

Iată de ce ideea convocării unei Conferințe Mondiale a Femeilor Muncitoare a găsit sprijinul entuziast al muncitoarelor din toate țările din lume. Femeile muncitoare știu că oricare ar fi profesiunea lor, această Conferință le va ajuta să se unească în lupta pentru cucerirea drepturilor lor economice, politice și sociale.

Femeile din învățămînt de pretutindeni au un rol important în pregătirea Conferinței. Folosindu-se de prestigiul social pe care li-l dă profesiunea lor, în special în fața părinților elevilor, ele difuzează informații cu privire la Conferință și mobilizează pe celelalte muncitoare.

Muncitoarele din învățămînt care, ca și celelalte muncitoare din țara noastră, își desfășoară activitatea în condițiile unei reale egalități în drepturi cu bărbații, își exprimă hotărîrea lor fermă de a contribui, alături de muncitoarele din întreaga lume, la reușita deplină a Conferinței Mondiale a Femeilor Muncitoare, pentru asigurarea unei vieți mai bune și pentru realizarea celor mai înalte aspirații ale umanității : pacea și progresul social.

SCOALA — factor activ în lupta pentru transformarea socialistă a agriculturii

Să iarovizăm cerealele de primăvară pentru a obține recolte bogate

Primele zile senine ale primăverii ne grăbesc și ne arată că în curînd campania de primăvară se va desfășura din plin. Cadrele didactice din școlile sătești au datoria ca, la căminele culturale, la cursurile agrotehnice, în adunările cu părinții, să popularizeze în rîndurile țăranilor muncitori metodele agrotehnice care duc la sporirea recoltelor, metode ce pot fi aplicate cu destulă ușurință de țăranii muncitori în folosul lor și al întregului popor.

Una din aceste metode este iarovizarea. Ea constă din tratarea semințelor înainte de semănat, astfel încît acestea să se dezvolte mai repede și să treacă mai cu ușurință peste anumite perioade critice.

Din momentul în care sămînța încolțește, ea cere o anumită temperatură, umiditate și aerisire, ca și un raport anumit între acestea. Mai tîrziu ea cere alte condiții de hrană, lumină, temperatură. În cazul în care planta nu găsește satisfăcute la momentul potrivit cerințele sale, ea suferă în creșterea și dezvoltarea sa și nu ajunge să-și formeze aparatul vegetativ sau, ceea ce e mai grav, nu ajunge să fructifice sau fructifică slab.

Cerealele de primăvară — grîul, orzul, ovăzul și altele — găsesc, de cele mai multe ori, condiții prielnice în țara noastră și dau recolte bogate. În unii ani însă, din cauza primăverilor prea calde sau uscate, cerealele de primăvară întîrzie în vegetația lor și sînt surprinse de secetă și căldura mare din timpul verii tocmai cînd își formează bobul, ceea ce duce la spice incomplecte, sistave, mici etc. Prin crearea în mod artificial a condițiilor de care au nevoie plantele la începutul vieții lor, adică prin iarovizare, noi putem grăbi dezvoltarea acestora, astfel încît ele să aibă spicul format în momentul secetos și al căldurilor din timpul verii.

Pentru iarovizare este nevoie de 2 camere mari, care să se poată aerisi și în care să se mențină o temperatură constantă, punîndu-se gheață și zăpadă la ferești sau, dacă temperatura de afară e mai rece, prin încălzire.

De asemenea, sînt necesare stropitori cu sită, lopeți, găleți, prelate etc. și un termometru cu care se verifică temperatura. Pentru tratarea semințelor trebuie folosite preparatele indicate de instrucțiunile oficiale.

Semințele care urmează să fie iarovizate trebuie curățate de pămînt, pietricele, boabe sparte, semințe de buruieni. Este bine să se determine facultatea germinativă a semințelor alese, astfel încît să nu se folosească decît semințe care germinează bine. Semințele se tratează împotriva bolilor criptogamice.

După condiționare, semințele se umectează cu apă, care se calculează cam 1/3 din greutatea semințelor luate. Apa aceasta se dă în trei reprize. Prima oară se stropește cu o treime din toată cantitatea de apă socotită, după care boabele se adună grămadă pentru ca să le pătrundă apa deopotrivă. Stropirea a doua se face după 6—8 ore, dîndu-se jumătate din apa care a rămas. A treia stropire se face după alte 6—8 ore, dîndu-se restul de apă. Este bine ca în 20—24 ore să fie umectate toate semințele, cu toată cantitatea de apă calculată. Apoi boabele se așează într-un strat gros de 20—30 cm și se acoperă cu o prelată, pentru ca apa să nu se evapore prea repede și toate semințele să se îmbibe cît mai bine și mai uniform. Semințele umezite se țin la temperatura de 12° C pînă cînd se umflă, adică cca 15—20 ore. În acest timp, se ia deseori temperatura în mijlocul grămezii. Dacă temperatura se ridică peste 12° C semințele trebuie lopătate și așezate într-un strat mai subțire. Cînd apare colțul la 2—5% din semințe, acestea se mută într-o altă cameră, unde începe iarovizarea propriu zisă. Este foarte important să se prindă exact momentul ieșirii colțului deoarece, dacă acesta crește prea mult, se rupe la manipulat sau la semănat, ceea ce produce o răsărire neuniformă a semințelor.

În camera unde au fost mutate, semințele se întind într-un strat gros de 10—15 cm, iar temperatura se menține la 2—5° C, prin aerisire în timpul nopții sau punîndu-se zăpadă și gheață la ferestre. Dacă nu există o altă cameră pentru iarovizare semințele se întind într-un strat mai subțire, în aceeași cameră unde s-a făcut umectarea, avîndu-se grijă să se păstreze temperatura ridicată. În acest timp boabele puse la iarovizare nu trebuie să se usuce. Ele se umezesc ori de cîte ori este nevoie.

Perioada de iarovizare variază între 6—7 zile pentru grîul de primăvară și 10—14 zile pentru orez și ovăz. Timpul acesta nu poate fi însă riguros fixat. Dacă semințele încolțesc prea repede se aerisesc mai mult, se scade temperatura și se dă mai puțină apă, căci altfel colții se vor rupe la semănat sau se vor dezvolta prea repede în detrimentul recoltei.

După ce procesul de iarovizare s-a terminat, semințele se trimit pe cîmp, pentru a se putea semăna.

Cunoscîndu-se durata iarovizării, boabele se pot semăna imediat după ce s-au iarovizat. Dacă umbra e înlăturată, boabele se pot semăna incomplect iarovizate. Dacă iarovizarea s-a terminat și nu se poate semăna din cauza condițiilor nepotrivite, boabele trebuie întinse într-un strat subțire fără însă să le lăsăm să se usuce de tot.

Pentru plantele iarovizate cantitatea de sămînță se socotește cu cca 20% mai mult decît de obicei. Adîncimea poate să fie mai mică decît pentru boabele neiarovizate. După însămînțare, toate celelalte îngrijiri se dau ca și pentru plantele neiarovizate.

În această perioadă cadrele didactice din școlile sătești au datoria să îndemne colectiviștii, lucrătorii și țăranii cu gospodării individuale să folosească această metodă agrotehnică pentru a obține recolte bogate.

Ing. IRINA TEODORU

RECENZIE

O lucrare interesantă despre politehnizarea învățămîntului

Experiența școlilor din U.R.S.S. cu privire la politehnizarea învățămîntului înlesnește școlii noastre cu noi și valoroase lucrări, care constituie un ajutor însemnat pentru activitatea cadrelor didactice. O astfel de lucrare este „Învățămîntul politehnic în școala de cultură generală", sub redacția lui M. A. Meliukov și M. N. Skatkin (Editura de stat didactică și pedagogică, Buc. 1955). Lucrarea poate fi împărțită în trei părți : prima se referă la bazele teoretice ale învățămîntului politehnic ; a doua expune căile de realizare a acestui învățămînt, iar ultima parte cuprinde un bogat material documentar și de îndrumare.

Subliniind că principiul învățămîntului politehnic face parte din teoria științifică a comunismului, autorii arată pe larg semnificația economică, tehnică și educativă a acestuia. Lucrarea subliniază legătura învățămîntului politehnic cu obiectele de cultură generală, demonstrînd că orice încercare de ruptură a politehnizării învățămîntului de însușirea sistematică și temeinică a principiilor constituie o abatere de la tezele clasicilor marxism-leninismului cu privire la învățămînt, o denaturare grosolană a ideii școlii politehnice.

Calea practică de realizare a unității indisolubile a învățămîntului politehnic cu însușirea sistematică a științelor — se arată în lucrare — o constituie includerea în manualele școlare a principiilor fundamentale ale producției, cît și înarmarea elevilor, pe baza cunoștințelor teoretice, cu deprinderi practice și de muncă. Autorii indică principalele cunoștințe și deprinderi ce trebuie incluse în programele și manualele de fizică, matematică, biologie, geografie și desen pentru a se da școlii un caracter politehnic.

În lucrare sînt expuse pe larg căile de realizare a învățămîntului politehnic, subliniindu-se că prima dintre aceste căi o constituie familiarizarea elevilor cu principiile științifice ale producției cu prilejul expunerii de către profesor a bazelor științelor. Autorii arată că, în cursul expunerii, profesorii trebuie să atragă în mod sistematic atenția elevilor asupra modului în care omul aplică legile naturii pentru realizarea scopurilor sale practice, deprinzîndu-i să găsească în fenomenele înconjurătoare, în mijloacele tehnice și în manualele din care învață, legile fizice și chimice pe care le cunosc. Alegerea materialelor tehnice de producție, folosite la predare, arată autorii, nu trebuie lăsată la întîmplare, ci fiindu-se seama de necesitatea acestui material pentru însușirea conștientă a cunoștințelor prevăzute de programa obligatorie respectivă, de caracterul lui ideologică și educativ, de necesitatea lui pentru înțelegerea principiilor științifice de bază și a elementelor generale ale producției contemporane, de accesibilitatea lui etc.

A doua cale de realizare a învățămîntului politehnic, arată autorii, o constituie rezolvarea unor probleme cu conținut politehnic. Lucrarea cuprinde numeroase exemple de asemenea probleme, care se referă la domeniul producției industriale și agricole.

A treia cale indicată de autori o constituie prelegerile și convorbirile cu oameni de specialitate în domeniul învățămîntului politehnic. Autorii enumeră variatele forme ale acestei activități, împărțindu-le în două mari grupe : activitatea în cercurile pe materii — care cuprind un număr relativ mic de elevi ce manifestă un deosebit interes pentru o anumită ramură a tehnicii sau a agriculturii — și manifestările de masă.

Un capitol important este consacrat participării elevilor la munca productivă de folos obștesc ca un mijloc deosebit de important pentru realizarea învățămîntului politehnic. Discutînd criteriile ce trebuie să stea la baza muncii ca factor de realizare a învățămîntului politehnic, autorii arată că folosirea în cadrul muncii obștești a uneltelor manuale nu trebuie să ne ducă la ideea greșită că prin aceasta se realizează o educație meșteșugărească, întrucît cunoașterea nemijlocită a celor mai simple unelte și instrumente ale muncii manuale ușurează înțelegerea mașinilor complexe moderne. Este necesar, însă, ca școala să nu se oprească la stadiul folosirii uneltelor simple, ci să creeze și să folosească „toate posibilitățile pentru a face cunoscute elevilor tehnica modernă, cele mai perfecționate mașini, mașini-unelte și mecanisme, motoare cu ardere internă, material electric, radiotehnica, aparatele de măsurat de mare precizie". (pag. 215). Forma principală de muncă productivă de folos obștesc a elevilor, se arată în lucrare, o constituie confecționarea materialelor didactice în cadrul lucrărilor de montaj electric, radioficarea școlii, înfrumusețarea clădirii școlii și a terenului experimental.

Autorii se ocupă îndeaproape de rolul organizațiilor comuniste de tineret în instruirea politehnică a elevilor, analizînd în mod amănunțit direcțiile de activitate ale acestor organizații. Este subliniată îndeosebi ideea caracterului activ și variat al activităților depuse de pionieri, așa încît acestea să devină pline de interes, pasionante, dobîndind o influență puternică asupra gîndirii și conștiinței copiilor. Autorii atrag atenția asupra faptului că „tratarea cu adevărat politehnică a muncii cu pionierii și elevii în domeniul tehnicii și agrobiologiei, se poate realiza numai asigurînd o legătură organică între această muncă și materiile de învățămînt predate în școală, în special fizica, chimia și matematica" (pag. 284).

Nici problema pregătirii profesorului nu este neglijată în lucrare. Autorii îi consacră un capitol, indicînd metodele menite să înarmeze pe pedagogi în vederea unei cît mai juste realizări a învățămîntului politehnic : studiul individual, schimbul de experiență, participarea la producție.

Ultima parte a lucrării cuprinde o serie de anexe care constituie un prețios material documentar : bibliografie, indicații de teme, liste de mulaje, exemple de probleme cu conținut politehnic, exemple de excursii etc.

Toate tezele expuse în lucrare sînt ilustrate cu un deosebit de bogat material concret, înfățișînd experiența cadrelor didactice fruntașe din școlile sovietice în domeniul politehnizării învățămîntului. Acest material transformă lucrarea într-un tablou viu, colorat, al muncii pline de elan, de forță creatoare a pedagogilor.

Fiecare capitol al lucrării constituie un bogat izvor de învățăminte pentru pedagogii școlilor noastre, cărora Congresul al II-lea al P.M.R. le-a trasat sarcina de a introduce în munca lor elementele politehnizării, de a lega strîns școala de producție, de construcția socialistă. Experiența sovietică ne pune la îndemînă un îndreptar prețios. E datoria noastră să-l folosim din plin, să realizăm, cu ajutorul lui, înfăptuirile pe care le așteaptă școala noastră, partidul și statul de la muncitorii din învățămînt.

Conf. univ. O. SCHEHTER

Cronica EVENIMENTELOR EXTERNE

John Foster Dulles în trecere prin țările Asiei

Secretarul Departamentului de stat al S.U.A., John Foster Dulles, a întreprins în ultimul timp un adevărat turneu într-o serie de țări asiatice. Se pare că Dulles a pornit la drum cu scopul de a face tot ce-i va sta în putință pentru a înlătura sau cel puțin pentru a micșora ostilitatea popoarelor față de discreditata politică, a puterilor occidentale „de pe poziții de forță".

Misiunea aceasta s-a dovedit cu atît mai dificilă cu cît dl Dulles este cel mai puțin indicat pentru îndeplinirea ei. Popoarele Asiei îl cunosc doar bine pe secretarul Departamentului de stat. Ele îl știu ca un apărător dintre cei mai zeloși ai politicii de amestec brutal în treburile interne ale altor state, de amenințări și intimidări, de înăbușire a luptei de eliberare națională a popoarelor. Masele largi populare din țările Asiei iubesc profund pacea și luptă pentru apărarea ei. Dl Dulles este, dimpotrivă, de părere că lumea trebuie ținută „în pragul războiului", „în marginea prăpastiei". Popoarele Asiei sînt împotriva blocurilor militare agresive, în timp ce secretarul Departamentului de stat al S.U.A. este un adept înfocat al pactelor și blocurilor războinice. Așa stînd lucrurile, era de așteptat ca vizita d-lui Dulles în țările Asiei să fie primită cu răceală. Și într-adevăr așa a și fost primită.

Prima etapă a călătoriei lui Dulles a constituit-o orașul Caraci, capitala Pakistanului. Aci el a participat la lucrările celei de a doua sesiuni a Consiliului pactului agresiv al Asiei de sud-est (S.E.A.T.O.). Vizita a început sub auspicii negre. Sesiunea consiliului S.E.A.T.O. a dovedit odată mai mult că politica puterilor occidentale în frunte cu S.U.A. periclitează securitatea în această parte a lumii. În spatele unor formulări confuze despre „necesitatea creării și menținerii" unor „factori puternici de descurajare a agresiunii", cuprinse în comunicatul final dat publicității după încheierea lucrărilor sesiunii, conducătorii pactului S.E.A.T.O. urmăresc sporirea efectivelor militare și a numărului bazelor militare agresive în aceste regiuni.

Comunicatul reafirmă scopurile colonialiste ale acestui bloc militar, care nu are nimic comun cu interesele popoarelor Asiei. Afirmațiile cu privire la necesitatea „luptei și pe viitor împotriva subversiunii" arată intenția conducătorilor occidentali ai blocului S.E.A.T.O. de a folosi forța armată pentru amestecul în afacerile interne ale diverselor țări asiatice.

Cu scopul de a masca agresivitatea pactului și de a înlătura numeroasele critici care i s-au adus, participanții la sesiune, în frunte cu John Foster Dulles au recurs la metode noi. Astfel ei au proclamat în comunicatul final așanumita politică a „ajutorului economic", politică de lărgire a cadrului S.E.A.T.O. pe calea activității „de ajutorare" a țărilor din Asia. Despre ce „ajutor" este vorba a arătat însuși Dulles care a precizat că lărgirea activității pe tărîm economic este menită să faciliteze „colaborarea militară" între membrii S.E.A.T.O. Referindu-se la exemplul Pakistanului, agenția United Press arată și mai limpede că ajutorul acordat acestei țări „va fi însoțit de o sporire simțitoare a ajutorului militar occidental și a livrărilor imediate de armament și echipament militar".

De la Caraci Dulles a plecat la Delhi. În capitala Indiei secretarul de stat al S.U.A. a fost primit cu răceală. După cum relata ziarul american „Daily Mirror", chiar la aeroport „Nehru l-a primit pe Dulles la Delhi cît se poate de rece. Scuza acestei primiri puțin cordiale este că secretarul de stat nu are calitatea unui șef de stat". Dîndu-și seama că adevărata cauză este cu totul alta, ziarul recunoaște mai departe : „Dar nici Bulganin și Hrușciov nu au această calitate și cu toate acestea au fost salutați în India ca niște eroi".

Despre deosebirea radicală între felul cum au fost primiți în India conducătorii sovietici pe de o parte și Dulles pe de alta, au vorbit și alte ziare. Comentatorul ziarului indian „New Bharat Times", referindu se la conferința de presă a secretarului de stat al S.U.A., a scris că aceasta a avut loc în aceeași încăpere unde cu cîteva luni în urmă conducătorii sovietici Bulganin și Hrușciov s-au întîlnit cu ziariștii. Subliniind deosebirea între cele două conferințe de presă, comentatorul a arătat că în timp ce aceea a conducătorilor sovietici „a fost plină de bucurie și entuziasm", cea a lui Dulles, dimpotrivă, s-a desfășurat într-o atmosferă apăsătoare. Corespondenții de presă nu au fost satisfăcuți de declarațiile lui Dulles. Unul dintre corespondenți i-a atras atenția că, de cînd Dulles a devenit secretar de stat, relațiile indo-americane chiar s-au înrăutățit.

După cum subliniază ziarele și agențiile de presă occidentale, vizita lui Dulles la Delhi n-a micșorat divergențele dintre India și S.U.A. Ziarul „New Bharat Times" scrie bunăoară că „ar fi greșit să se afirme că încordarea din relațiile indo-americane a fost înlăturată prin tratativele dintre Nehru și Dulles", iar ziarul „Hindustan Standard" subliniază că, în pofida afirmațiilor secretarului de stat al S.U.A., vizita sa nu a dus la micșorarea divergențelor între India și S.U.A. cu privire la problemele importante ale politicii internaționale.

După cum a anunțat agenția „France Presse", guvernul Indiei a făcut cunoscut S.U.A. și celorlalte membre ale S.E.A.T.O. punctul său de vedere asupra unor probleme discutate la sesiunea de la Caraci a consiliului acestui bloc militar. Agenția subliniază că în nota sa guvernul indian se face ecoul puternicului resentiment stîrnit în India de abordarea în cadrul S.E.A.T.O. a unor probleme interne ale Indiei, cum ar fi problema Kașmirului. Guvernul indian nu poate fi de acord nici cu declarația comună Dulles-Cunha prin care se sprijină politica colonialistă a guvernului Portugaliei cu privire la teritoriul indian Goa.

Opinia publică din India a considerat declarațiile stereotipe ale lui Dulles ca „o camuflare obișnuită a lipsei de sinceritate", după cum se exprimă ziarul „Free Press Journal".

Etapa următoare a călătoriei secretarului de stat al S.U.A. a fost Colombo, capitala Ceylonului, unde de asemenea n-a realizat mare lucru, iar de aci a plecat la Djakarta, capitala Indoneziei, unde i-a mers și mai prost. Potrivit relatărilor agențiilor de presă occidentale, la sosirea în Djakarta Dulles a fost întîmpinat cu ostilitate. Pe parcursul de la aeroport în oraș au avut loc manifestații împotriva lui. Manifestanții i-au strigat : „S E A T O să plece acasă", „Nimiciți S.E.A.T.O." De asemenea, după întrevederea pe care a avut-o cu președintele Indoneziei, Sukarno, la ieșirea din palatul prezidențial Dulles a fost întîmpinat de manifestanți care purtau steaguri cu inscripția : „Noi nu vrem război".

Neplăcuta călătorie a lui John Foster Dulles în țările Asiei constituie o nouă dovadă a faptului că popoarele asiatice nu mai pot fi nici înșelate, nici intimidate, că ele își intensifică lupta împotriva politicii agresive a puterilor occidentale, pentru pace și securitate internațională.

N. TAINIC

Bibliografie

A APĂRUT „GAZETA MATEMATICĂ ȘI FIZICĂ" — SERIA A, NR. 2/1956.

In sumar :

★ ★ ★ Congresul al doilea al P.M.R. despre matematică și fizică.

★ ★ ★ Obiectul matematicii, legătura ei cu celelalte științe și cu tehnica.

M. Ghermănescu : Integrarea ecuațiilor diferențiale liniare, neomogene și cu coeficienți constanți.

T. Mihăilescu : Varietăți neolonome de tip Țițeica Wilczinski.

M. Stoka : Asupra cercurilor din spațiu și sferelor.

A. Popovici : Undă și particulă.

A. Linker : Cîteva probleme de diviziune a figurilor plane.

V. Pavlu : Dispozitiv pentru demonstrarea mișcării oscilatorii ca proiecție a mișcării circulare.

★ ★ ★ Lucrările savanților universității din Moscova în domeniul fizicii oscilațiilor.

★ ★ ★ Al IV-lea Congres al matematicienilor romîni.

C. Mencliu : S. P Finikov : Curs de geometrie diferențială

★ ★ ★ „Comunicările Academiei R.P.R." I, II, III, IV, V, VI, VII pe anul 1955 (sumarele)

Probleme rezolvate : Soluțiile problemelor 463, 465, 471, 473, 474, 476.

Probleme propuse (521—525).

Redacția și administrația : București, str. Spiru Haret nr. 12. Telefon 4 21 00 ; 4.52.31. Tiparul : Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" București, Piața Scînteii.